

ΧΡΥΣΗΙΔΑ ΔΗΜΟΥΛΙΔΟΥ

Η
σκιώδη
 πλευρά
 του ήλιου

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Η σκοτεινή πλευρά του ήλιου**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Χρυσίδα Δημουλίδου
ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαρία Μπανούση
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ:
Ελένη Σταυροπούλου, Ραλλού Ρουχατά

© Χρυσίδα Δημουλίδου, 2004, 2016
© Φωτογραφιών εξωφύλλου: Stephen Carroll/Trevillion Images
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2016

Πρώτη έκδοση: Εκδόσεις Λιβάνη, 2004
Δεύτερη έκδοση: ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.,
Σεπτέμβριος 2016, 6.000 αντίτυπα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-1630-4

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • http://blog.psychogios.gr

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • http://blog.psychogios.gr

© Χρυσίδα Δημουλίδου, 2004, 2016
/© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2016

ΧΡΥΣΗΙΔΑ ΔΗΜΟΥΛΙΔΟΥ

Η σκοτεινή πλευρά του ήλιου

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ

- Τα τριαντάφυλλα δε μυρίζουν πάντοτε*, Λιβάνης, 1997
Το βαλς των πορσελάνινων άστρων, Λιβάνης, 1998
Πόθοι στα φτερά των αγγέλων, Λιβάνης, 1999
Όταν το χιόνι χόρευε με τη φωτιά, Λιβάνης, 1999
Άντρες; Ευχαριστώ, δε θα πάρω, Λιβάνης, 2000
Ένα κομμάτι ουρανού, Λιβάνης, 2007
Το φιλί του δράκου, Λιβάνης, 2007
Σουίτα στον παράδεισο, Λιβάνης, 2008

Για παιδιά

- Ο Πρασινοπασχαλιάς*, Λιβάνης, 2005
Η φαντασμένη τριανταφυλιά, Λιβάνης, 2005
Το αστεράκι που έπεσε στη γη, Λιβάνης, 2007
Η μαργαριταρένια πολιτεία, Λιβάνης, 2007
Χαρούλης, το χελιδόνι του χειμώνα, Διάπλαση, 2013
Η επίθεση της Σφήκας, Διάπλαση, 2014
Ένα εντυχημένο βασίλειο, Διάπλαση, 2014
Οι λαμπάδες που επαναστάτησαν, Διάπλαση, 2014

Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ κυκλοφορούν:

- Το στανροδόμι των ψυχών*, 2009
Πόσο κοστίζει η βροχή;, 2010
Μερσέντες Χιλ, 2010
Οι αγγελιαφόροι του πεπρωμένου, 2011
Ο λύκος της μοναξιάς, 2011
Οι τρεις υποσχέσεις, 2012
Το σπίτι των σκιών, 2013
Το κελάρι της ντροπής, 2014
Τα δάκρυα του Θεού, 2015
Το μάτι του βοριά, 2015
Μάντεψε ποιος θα φύγει απόψε, 2015
Η γυναίκα της σοφίτας, 2015
Ο γιος της βροχής, 2015
Οι δαίμονες δεν έχουν όνομα, 2016
Μην πυροβολείτε τη νύφη, 2016

Για παιδιά

- Ο Ελληνούλης, το χάρτινο καραβάκι*, 2011
Μπόνγκ, το θαρραλέο αεροπλανάκι, 2012

Σε όλους αυτούς που γνώρισαν
τη σκοτεινή πλευρά του ήλιου.
Στον ιππότη που έφυγε...
Έφυγε, όμως;

Η ΤΡΕΛΑ και η ΛΟΓΙΚΗ είναι πρώτες ξαδέλφες. Κατοικούν στο ίδιο σπίτι, σε διαφορετικά δωμάτια. Στο δωμάτιο της Τρέλας δεν υπάρχουν παράθυρα, δεν υπάρχουν καθρέφτες, δεν υπάρχουν μνήμες, επικρατεί ακαταστασία, όμως δεν υπάρχει μοναξιά. Η Τρέλα σέρνει τα κουρέλια της και τα αχτένιστα μαλλιά της με περίσσια αξιοπρέπεια. Δεν την ενδιαφέρει τι γίνεται έξω στον κόσμο. Μιλάει ώρες ατελείωτες με τους τοίχους θεωρώντας τους φίλους της. Είναι οι φίλοι της – νιώθει ευτυχισμένη!

Στο δωμάτιο της Λογικής υπάρχουν παράθυρα, υπάρχουν καθρέφτες, υπάρχουν μνήμες, επικρατεί τάξη, καμιά φορά όμως υπάρχει μοναξιά. Η Λογική, καλοντυμένη και καλοχτενισμένη, δέχεται φίλους, προσέχει την κάθε της λέξη και κίνηση, διασκεδάζει, όμως είναι δυστυχισμένη!

Αν και βρίσκονται τόσο κοντά, δεν έχουν καμία επαφή μεταξύ τους. Κάποια μέρα όμως ξαφνικά η Λογική αποφασίζει να χτυπήσει την πόρτα της ξαδέλφης της. Η Τρέλα, αν και λίγο ξαφνιασμένη από την απρόσμενη αυτή επίσκεψη, την υποδέχεται με ανοιχτή αγκαλιά. Οι δυο ξαδέλφες αγκαλιάζονται τρυφερά, νιώθοντας μια περίεργη αγαλλίαση. Λίγο καιρό αργότερα η Λογική ξαναεπισκέπτεται την Τρέλα, και αυτό επαναλαμβάνεται όλο και πιο συχνά, τόσο που διαπιστώνει ότι ο τρόπος ζωής της

ξαδέλφης της της ταιριάζει περισσότερο. Αποφασίζει να συγκατοικήσει μαζί της.

Δε σπαταλά πια χρόνο σε καθρέφτες, αδιαφορεί για την εμφάνισή της, για τους φίλους της, σβήνει σιγά σιγά τις μνήμες από το μυαλό της, τα αφήνει όλα στην τύχη τους και επιτέλους αρχίζει να μη νιώθει αυτή την απέραντη μοναξιά, αυτή την απόγνωση, αυτό τον πόνο που σιγοτρώνει τα σωθικά της. Λίγο καιρό αργότερα νιώθει λυτρωμένη, ευτυχισμένη και κυρίως δεν πονάει πια.

Ο ΠΟΝΟΣ! Ο καταραμένος πόνος είναι η βασική αιτία της αναπάντεχης αυτής συμφιλίωσης.

Οι δυο ξαδέλφες έχουν γίνει πια ένα σώμα, μια ψυχή. Η προσωπικότητα της Λογικής έχει αφομοιωθεί ολοκληρωτικά από την προσωπικότητα της Τρέλας.

Η ΛΟΓΙΚΗ δεν υπάρχει πια.

Υπάρχει μόνο η ΤΡΕΛΑ!

ΗΜΑΓΔΑ ΑΚΟΥΜΠΗΣΕ προσεκτικά το πινέλο της επάνω στο τραπέζι που ήταν στρωμένο με εφημερίδες και σηκώθηκε από την καρέκλα της. Έκανε μερικά βήματα προς τα πίσω και μετά άφησε το βλέμμα της να πλανηθεί στον πολύχρωμο καμβά που ήταν στερεωμένος στο καβαλέτο. Το άγριο τοπίο με τα ερείπια ενός κάστρου, κατάσπαρτο από πορφυρές παπαρούνες, έμοιαζε σαν τεράστια φωτογραφία ταλαντούχου φωτογράφου. Πιο πέρα, στο βάθος, τα αφηνιασμένα κύματα μιας θυμωμένης θάλασσας έρχονταν σε αντίθεση με την ανοιξιάτικη εικόνα.

Χαμογέλασε ικανοποιημένη και μετά με καλλιτεχνικά γράμματα έγραψε το όνομά της κάτω, στο δεξί μέρος του καμβά: ΜΑΓΔΑ ΑΥΓΕΡΗ. Άφησε τον πίνακα να στεγνώσει και άρχισε να ξεπλένει τα πινέλα της μέσα στο διαλυτικό υγρό και μετά να τα στερεώνει με προσοχή ανάποδα, όρθια, σε μια ειδική βάση, για να στεγνώσουν. Αρκετά για σήμερα. Μόλις είχε τελειώσει το δέκατο ένατο έργο της, που το πάλευε εδώ και πέντε μέρες. Έξι ακόμη

πίνακες και η έκθεσή της θα ήταν έτοιμη. Ευτυχώς που αυτός ο πίνακας δεν την είχε ταλαιπωρήσει πολύ. Ήταν σχετικά εύκολος, σχεδόν παιχνιδάκι γι' αυτήν. Υπήρχαν πίνακες που χρειάζονταν πολύ περισσότερο χρόνο για να αποδώσει σωστά το θέμα τους. Ήταν όμως και θέμα διάθεσης και τόπου, και η Μονεμβασία πάντα αφύπνιζε τον οίστρο της.

Κοίταξε το πρόσωπό της στον καθρέφτη. Έδειχνε ταλαιπωρημένο. Τον τελευταίο καιρό δούλευε πολύ. Το πελατολόγιό της συνεχώς μεγάλωνε και οι παραγγελίες ήταν πολλές. Στα τριάντα εννιά της χρόνια ήταν μια αναγνωρισμένη ζωγράφος. Θυμήθηκε την εποχή που σπούδαζε στη Νομική. Τότε πίστευε ότι θα γίνει μια πετυχημένη δικηγόρος. Αντί όμως να παρακολουθεί τον καθηγητή της και να κρατάει σημειώσεις, αυτή γέμιζε τα τετράδιά της με ζωγραφιές. Γρήγορα οι συμφοιτητές της πήραν είδηση τη μανία της αυτή και της κόλλησαν το παρατσούκλι «η ζωγράφος». Της Μάγδας δεν της κακοφάνηκε. Η ίδια ήθελε να σπουδάσει ζωγραφική, αλλά οι γονείς της ούτε να το ακούσουν. Μπορεί να μην είχαν μεγάλη οικονομική άνεση, όμως για τη μοναχοκόρη τους θα έδιναν τα πάντα, ώστε να τη δούνε πετυχημένη δικηγόρο. Δε θέλησε να τους πικράνει. Με το που τελείωσε το εξατάξιο γυμνάσιο, έδωσε εξετάσεις και κατόρθωσε να μπει στη Νομική Σχολή Αθηνών. Μεγαλύτερη χαρά και υπερηφάνεια όμως τους έδωσε, όταν, στο δεύτερο έτος των σπουδών της, γνώρισε και παντρεύτηκε έναν δικηγόρο. Μπορεί να την πέραναγε είκοσι χρόνια, αλλά οι γονείς της δεν έφε-

ραν την παραμικρή αντίρρηση προκειμένου να εδραιωθεί η θέση της στο όνειρό τους. Το αντίθετο μάλιστα, την ενθάρρυναν να αποδεχτεί την πρόταση γάμου που της έκανε.

Ο Χρίστος Παλιώρης ήταν από τους πιο αξιολογους ποινικολόγους της χώρας, με μεγάλη φήμη και περιουσία. Όλη του η ζωή ήταν το γραφείο του και τα δικαστικά έδρανα, γι' αυτό και δεν είχε παντρευτεί μέχρι τότε. Γνώρισε τη Μάγδα εντελώς τυχαία, όταν μια μέρα πήγε στο πανεπιστήμιο για να επισκεφθεί τον παιδικό του φίλο Ευσταθίου. Τα μάτια του καρφώθηκαν επάνω στο μελαχρινό κορίτσι με τα εντυπωσιακά γκριζα μάτια. Ο φίλος του τον είχε καλέσει για να μιλήσει στους σπουδαστές, που είχαν θεωρήσει μεγάλη τιμή την παρουσία του στο μάθημα. Η επίσκεψη του Παλιώρη επαναλήφθηκε ξανά και ξανά, μέχρι που γνώρισε από κοντά το περίεργο αυτό κορίτσι που του είχε τραβήξει το ενδιαφέρον. Ποτέ άλλοτε γυναικεία μάτια δεν είχαν κατορθώσει να του αποσπάσουν την προσοχή τόσο εύκολα. Σχεδόν δεν μπορούσε να συγκεντρωθεί σε αυτά που έλεγε, κάτι που μπορεί να πέρασε απαρατήρητο από τους φοιτητές, όχι όμως και από τον καθηγητή Ευσταθίου, που φρόντισε να του συστήσει τη μαθήτριά του με το καλλιτεχνικό παρατσούκλι «η ζωγράφος». Και ο ίδιος είχε αντιληφθεί την ιδιαιτερότητα της φοιτήτριας, όταν, μια μέρα, μαζί με μια εργασία της, του παρέδωσε κατά λάθος και τρία σκίτσα, από τα οποία το ένα απεικόνιζε τον ίδιο την ώρα της διδασκαλίας. Τότε την είχε ευχαριστήσει για το όμορφο σκίτσο, συγχρόνως όμως την είχε επιπλήξει διακριτικά για το χαμηλό

επίπεδο της εργασίας της. Παρ' όλα αυτά, γενικά η Μάγδα δεν του είχε δημιουργήσει προβλήματα. Αν έδειχνε το ίδιο πάθος για τα μαθήματά της που έδειχνε και για τα σκίτσα της, σίγουρα την περίμενε ένα ολόλαμπρο μέλλον.

Άρχισαν να βγαίνουν μαζί δειλά δειλά, μέχρι που στους έξι μήνες πάνω ο Παλιώρης της έκανε πρόταση γάμου. Η Μάγδα του είπε ότι έπρεπε να το σκεφτεί και εκείνος της απάντησε ότι είχε στη διάθεσή της όσο χρόνο χρειαζόταν. Όταν το ανέφερε στους γονείς της, εκείνοι δεν πρόβλεψαν την παραμικρή αντίρρηση. Αντίθετα –κυρίως η μάνα της– την προέτρωσαν να μην απορρίψει τη μεγάλη αυτή τύχη. Κοντά σε εκείνο τον άνθρωπο θα είχε βοήθεια στα μαθήματά της και θα εδραίωνε τη θέση της στον επαγγελματικό χώρο και στην υψηλή κοινωνία. Γιατί ο Παλιώρης όχι μόνο δεν αρνήθηκε να συνεχίσει τις σπουδές της, αλλά την ενθάρρυνε να το κάνει με μεγαλύτερο ζήλο, κάτι που δεν πέρασε απαρατήρητο, όταν για πρώτη φορά σταμάτησε να ζωγραφίζει και άρχισε να παρακολουθεί με μεγαλύτερο ενδιαφέρον τα λόγια των καθηγητών της.

Ο γάμος έγινε με ιδιαίτερη λαμπρότητα. Η διαφορά της ηλικίας κρύφτηκε πίσω από την αξιολογη κοινωνική θέση του γαμπρού. Όλοι έκαναν τα στραβά μάτια, όταν η Μάγδα, παιδούλα σχεδόν, εμφανίστηκε ντυμένη στα λευκά δίπλα στον ώριμο δικηγόρο. Όλοι παρέβλεψαν τη μικρή αυτή λεπτομέρεια και ευχήθηκαν βίο ανθόσπαρτο στο ταιριαστό κατά τα άλλα ζευγάρι. Τι πιο ρομαντικό να παντρεύεται ο ώριμος δικηγόρος την –κατά κάποιον τρόπο– μαθήτριά του. Οι γονείς της μάλιστα δεν έδωσαν κα-

μία σημασία σε αυτή τη διαφορά. Γι' αυτούς η Μάγδα τους ήταν στα καλύτερα χέρια. Ο άντρας της θα τη βοηθούσε και μόλις έπαιρνε το πτυχίο της, θα δούλευε πλάι του.

Δεν πρόλαβαν να χαρούν το όνειρό τους. Πέντε μήνες μετά τον γάμο σκοτώθηκαν σε αυτοκινητικό δυστύχημα. Η Μάγδα, νεόνυμφη ακόμη, φόρεσε μαύρα για αρκετό καιρό, παρά τις αντιρρήσεις του Χριστού, που επέμενε να τα βγάλει στις σαράντα μέρες. Μπορούσε να τους πενήθει και χωρίς αυτά. Το πένθος εξάλλου βρίσκεται στην ψυχή μας και όχι στα ρούχα μας, της είπε τρυφερά. Όμως εκείνη ήταν ανένδοτη. Οι γονείς της ήταν ό,τι είχε και δεν είχε σε αυτό τον κόσμο πέρα από τον άντρα της. Δεν είχε άλλους συγγενείς, και όταν τους έχασε, ένιωσε να φεύγει ο κόσμος κάτω από τα πόδια της. Μπορεί ο Χριστός να ήταν τώρα το στήριγμά της, όμως εκείνη η σιγουριά που ένιωθε πλάι τους είχε χαθεί για πάντα.

Μήνες αργότερα ξέθαψε τα μολύβια της και άρχισε πάλι να σκισάρει με μανία στα τετράδιά της. Μέσα από τη δημιουργία ξεχνούσε τη θλίψη της και αισθανόταν ζωντανή. Ήταν τότε που συνειδητοποίησε για πρώτη φορά ότι η ζωγραφική δεν ήταν απλώς ένα ταλέντο, ήταν κάτι παραπάνω, ένα βάλεσμα, η αιτία της ύπαρξής της στον κόσμο αυτό, ο λόγος που έπρεπε να αρχίσει να την παίζει πιο σοβαρά. Τελικά αυτό ήταν που ήθελε να κάνει στη ζωή της, όχι η δικηγορική.

Το συζήτησε με τον άντρα της. Ο Χριστός, πιο ώριμος, δεν την πίεσε και την άφησε να διαλέξει τον δρόμο της, που την οδήγησε στη Σχολή Καλών Τεχνών, αφού η

ζωγραφική ήταν η μεγάλη της αγάπη. Εξάλλου, σε όλα τα επαγγέλματα, αν δεν αγαπάς αυτό που κάνεις, ποτέ δε θα φτάσεις στην κορυφή. Αντίθετα, το να πιέζεσαι να κάνεις κάτι που δε θέλεις μπορεί να σε οδηγήσει στον πάτο. Κι αν πρόκειται για τον πάτο της τσέπης σου, πάλι καλά, αν όμως πρόκειται για τον πάτο της ψυχής σου; Όχι, δεν είχε το δικαίωμα αυτό. Αν η γυναίκα του ήθελε να γίνει ζωγράφος, ήταν ελεύθερη να το κάνει. Ύστερα, σαν έξυπνος άνθρωπος, είχε διακρίνει την αποφασιστικότητα στα μάτια της· με ή χωρίς την άδειά του εκείνη τελικά θα έκανε αυτό που πραγματικά ήθελε. Καλύτερα, λοιπόν, να το έκανε με τη συγκατάθεσή του. Ήξερε πολύ καλά πως η Μάγδα σπούδαζε Νομική για χατίρι των γονιών της. Τώρα που αυτοί είχαν φύγει... Στο κάτω κάτω, από το να τριγυρνάει στα δικαστήρια και στους δρόμους, καλύτερα θα ήταν να μένει στο σπίτι τους. Η γυναίκα του ήταν πολύ νέα και πολύ νόστιμη. Σε λίγα χρόνια η διαφορά ηλικίας τους δε θα μπορούσε να περάσει απαρατήρητη και ίσως αυτό να άρχιζε να την ενοχλεί. Όσο λιγότεροι ήταν οι πειρασμοί, τόσο το καλύτερο και για τους δύο.

Κοντά στον Παλιώρη έζησε σαν πριγκίπισσα. Δεν υπήρχε τίποτε που να το επιθυμήσει και να μην το έχει... ή σχεδόν τίποτε. Ζούσε σε ένα υπέροχο σπίτι στο Παλαιό Ψυχικό, κυκλοφορούσε με το δικό της αυτοκίνητο, φορούσε ρούχα επώνυμων σχεδιαστών, στολιζόταν με κοσμήματα αξίας, είχε για τις δουλειές του σπιτιού υπηρεσία. Μπήκε στα καλύτερα αθηναϊκά σαλόνια, γνώρισε αξιόλογους επιχειρηματίες, δικηγόρους, γιατρούς, μέχρι και

πολιτικά πρόσωπα. Για αρκετό καιρό θεωρούσε τον εαυτό της ευτυχισμένο.

Όμως, κάποια στιγμή, ξαφνικά, ενώ ήταν μόλις είκοσι δύο χρόνων, μέσα σε ενάμιση μόλις χρόνο γάμου, άρχισε να νιώθει πολύ μεγαλύτερη. Της κακοφαινόταν που δεν είχε φίλες της ηλικίας της, που δεν έπινε καφέ στις καφετέριες, που δε χόρευε στις ντισκοτέκ, που δε φορούσε φθαρμένα τζιν και αθλητικά παπούτσια. Οι φίλοι της ήταν άνθρωποι μέσης ηλικίας, έπινε τσάι συνήθως σε μεγάλα ξενοδοχεία, διασκέδαζε στις δεξιώσεις ή πηγαίνοντας θέατρο, φορούσε ακριβά ρούχα και γόβες, ακόμη και στη σχολή της. Γενικά δεν έκανε τίποτε από αυτά που συνήθιζαν όλα τα φυσιολογικά κορίτσια της ηλικίας της, παρά φερόταν σαν μια ώριμη και γεμάτη εμπειρίες γυναίκα. Η ζωή της κυλούσε ήσυχα και τόσο βαρετά...

«Θα σταματήσω τις σπουδές», είχε πει ενώ έτρωγαν με τον άντρα της σε ένα υπερπολυτελές ρεστοράν.

Ο Χρίστος την κοίταξε σοβαρά. Αν και ήταν πολυάσχολος, είχε προσέξει κάποιες αλλαγές στη γυναίκα του τελευταία.

«Μετά από σχεδόν τρία χρόνια προσπάθειας και κόπων; Είναι κρίμα», της είπε.

«Το ξέρω, όμως δεν είναι αυτό που με ενδιαφέρει. Τη Νομική τη διάλεξαν οι γονείς μου, όχι εγώ. Γι' αυτούς το έκανα, κι αν ζούσαν... θα έφτανα μέχρι το τέλος».

«Και τώρα μπορείς να φτάσεις μέχρι το τέλος».

«Μπορεί, όμως δε θα είμαι ευτυχισμένη».

«Τα πράγματα είναι περισσότερο σοβαρά από όσο πε-

ρίμενα», της είπε χαμογελώντας, στην προσπάθειά του να ελαφρύνει τους τόνους. «Και τι θα σε έκανε ευτυχισμένη, αγάπη μου; Τώρα δεν είσαι;»

«Είμαι», είπε χωρίς πειθώ στη φωνή της, «όμως κάτι μου λείπει, κάτι που θα με κάνει να νιώθω ότι δημιουργώ».

«Πες μου, τι ακριβώς θέλεις, Μάγδα;»

«Θέλω να εγκαταλείψω το πανεπιστήμιο και να μπω στη Σχολή Καλών Τεχνών. Θέλω να ζωγραφίζω... αυτό θα με κάνει ευτυχισμένη».

Ο Χρίστος κατάλαβε. Η νεαρή γυναίκα του είχε κιόλας αρχίσει να βαριέται. Είκοσι χρόνια διαφοράς δεν είναι λίγα. Όταν την παντρεύτηκε, ήξερε ότι έπαιρνε κάποιιο ρίσκο. Τόσο σύντομα όμως;

«Εγώ θα σου πρότεινα κάτι άλλο, πιο ενδιαφέρον», της είπε γλυκά.

«Σαν τι δηλαδή;»

«Να γίνουμε γονείς. Νομίζω ότι ήρθε η ώρα γι' αυτό. Τι λες;»

«Σου το έχω πει, Χρίστο, ότι δε νιώθω έτοιμη ακόμη για κάτι τέτοιο. Το είχαμε συζητήσει, νομίζω, κι είχες συμφωνήσει μαζί μου».

«Θα σε βοηθούσε, όμως, να νιώσεις γεμάτη από τα κενά που σε περιτριγυρίζουν».

«Δε νιώθω ότι έχω τέτοιου είδους κενά. Ενώ το κενό που νιώθω όταν δε ζωγραφίζω είναι αβάσταχτο».

«Απ' ό,τι βλέπω, είσαι αποφασισμένη».

«Ναι, όμως θέλω να έχω και τη δική σου συγκατάθεση».

Ο Χρίστος κατάλαβε πως κάθε προσπάθεια να επιβά-

λει τη δική του άποψη μπορεί να έφερνε αντίθετα αποτελέσματα. Ήθελε πολύ να γίνει πατέρας, όμως ήταν ολοφάνερο ότι τα μητρικά ένστικτα της γυναίκας του δεν είχαν αφυπνιστεί ακόμη. Ίσως και να είχε δίκιο. Τα παιδιά πρέπει να τα φέρνεις στον κόσμο μόνο όταν είσαι σίγουρος ότι μπορείς να τους δίνεις καθημερινά αγάπη, και όχι κατά λάθος ή από υποχρέωση ή γιατί έτσι πρέπει.

«Ε, τότε να κάνεις αυτό που επιθυμείς, κοριτσάκι μου», της είπε αποφασιστικά.

Τα μάτια της Μάγδας έλαμψαν από χαρά, ελπίδα και ανακούφιση.

«Σε αγαπώ πολύ, γλυκέ μου», του είπε και το εννοούσε. «Ελπίζω να μη σε πειράζει που θα έχεις γυναίκα ζωγράφο και όχι δικηγόρο».

«Ένας δικηγόρος στην οικογένεια αρκεί, ας έχουμε κι έναν καλλιτέχνη».

«Με κάνεις τόσο ευτυχισμένη...» του είπε, έτοιμη σχεδόν να βάλει τα κλάματα.

«Αύριο κιόλας θα φροντίσω να έχεις στο σπίτι όλα τα σύνεργα ζωγραφικής που χρειάζεσαι. Εσύ το μόνο που πρέπει να κάνεις είναι να δώσεις εξετάσεις στη Σχολή Καλών Τεχνών. Αλήθεια, όμως, πού θα ζωγραφίζεις;»

Η Μάγδα χαμογέλασε πονηρά.

«Το έχω σκεφτεί κι αυτό. Τι λες για το σπίτι στη Δροσιά;»

Ο Χρίστος την κοίταξε έκπληκτος.

«Ποιο σπίτι; Την αποθήκη εννοείς;»

«Έστω. Μου δίνεις την άδεια να το κάνω ατελιέ;»

«Μα είναι ερείπιο. Και ύστερα, όλη αυτή τη σαβούρα που φιλοξενεί εκεί μέσα τι θα την κάνεις;»

«Έχε μου εμπιστοσύνη, αγάπη μου. Εγώ εκείνο που θέλω για να δημιουργήσω είναι ησυχία και όμορφο περιβάλλον. Το σπίτι της Δροσιάς, με τον υπέροχο κήπο και τα δέντρα, είναι ό,τι πρέπει».

«Μα για ποιον κήπο μιλάς; Όλα τα αγριόχορτα του κόσμου είναι εκεί μέσα φυτρωμένα. Αφού το σπίτι είναι εγκαταλειμμένο».

«Μου δίνεις εσύ την άδεια να το φροντίσω; Θα στοιχίσει, βέβαια, κάποια χρήματα...»

«Εντάξει, εντάξει, το να τα βάλει ένας άντρας με αυτό που έχει σφηνωθεί στο μυαλό μιας γυναίκας είναι σαν να παλεύει με τη φωτιά. Καλύτερα να υποχωρήσω».

Η Μάγδα του χάρισε εκείνο το βράδυ τον πιο ζεστό και απαιτητικό εαυτό της, κάτι που τον έκανε να ανησυχήσει ακόμη περισσότερο γι' αυτά τα είκοσι χρόνια που τους χώριζαν.

Έδωσε εξετάσεις και πέρασε στη Σχολή Καλών Τεχνών. Η φοίτηση ήταν πέντε χρόνια και ανάμεσα στα μαθήματα που έπρεπε να παρακολουθήσει ήταν, εκτός από τη ζωγραφική, η γλυπτική, η χαρακτική, η κεραμική, η σκηνογραφία και η ιστορία της τέχνης. Από την πρώτη μέρα που πάτησε το πόδι της εκεί έπεσε με τα μούτρα στη μελέτη και ξεχώρισε αμέσως. Ήταν η πιο επιμελής και εργατική σπουδάστρια και σύντομα τράβηξε την προσοχή των καθηγητών της, που την περιέβαλαν με αγάπη και ενδιαφέρον. Δούλευε καθημερινά επάνω στον καμβά, απο-

καλύπτοντας και ξεδιπλώνοντας το πολύπλευρο ταλέντο της, όχι μόνο στην παρουσίαση σχεδίου αλλά και στα υπέροχα και μοναδικά μυστικά της ανάμειξης των ελαιοχρωμάτων, δημιουργώντας δικές της, περίεργες αποχρώσεις. Μέσα από το ανακάτεμα τριών ή τεσσάρων χρωμάτων δημιουργούσε ένα μοναδικό, ιδιαίτερο χρώμα, όπως το χρώμα της σκουριάς, κι ήταν η μόνη που μπορούσε να το αποδώσει τόσο ζωντανό, που νόμιζες ότι σε εκείνο το σημείο ο πίνακας είχε πιάσει πραγματική σκουριά.

Εκεί όμως που ξεχώριζε ήταν στις αναπαραστάσεις λουλουδιών. Είχε την ικανότητα να βλέπει ένα λουλούδι και να το μεταφέρει ολοζώντανο επάνω στον καμβά, τόσο αληθινό, που σου ερχόταν να του ρίξεις λίγο νερό για να διατηρηθεί. Την πρώτη φορά που ζωγράφισε λουλούδια στη σχολή ήταν ένα μπουκέτο τριαντάφυλλα και ο καθηγητής της της είπε ότι είχε κάνει εξάισια δουλειά, μια και τα λουλούδια είχαν ψιλομαραθεί μετά από επτά μέρες στο βάζο. Ενώ οι συμφοιτητές της είχαν αποδώσει το μπουκέτο ζωντανό στον καμβά τους, η Μάγδα το είχε μεταφέρει όπως ακριβώς ήταν εκείνη την ώρα, λίγο πριν από το ξεψύχισμά του, λίγο πριν από το τέλος.

Το επόμενο θέμα ήταν ελεύθερο κι εκείνη είχε ζωγραφίσει ένα μπουκέτο ολόδροσες, πολύχρωμες τουλίπες, με τις σταγόνες του νερού ακόμη πάνω τους, τοποθετημένες μέσα σε ένα τσίγκινο παλιό κανάτι. Όταν όμως παρουσίασε το επόμενο έργο της με τα αποξηραμένα τριαντάφυλλα μέσα σε ένα πανέρι, με κυρίαρχο το χρώμα της σκουριάς, τότε όλοι στην αίθουσα της σχολής συμφώνη-

σαν ότι η Μάγδα ήταν αυθεντικό ταλέντο που θα ξεχώριζε στο μέλλον.

Η Μάγδα λάτρευε το πρώτο της πραγματικό έργο και φρόντισε να στολίσει με αυτό έναν τοίχο του σπιτιού τους. Όταν το είδε ο Χρίστος, έμεινε άφωνος, μην μπορώντας να πιστέψει ότι η μικρή του Μάγδα είχε τόσο μεγάλο ταλέντο. Ζήτησε έναν παρόμοιο πίνακα για το γραφείο του και εκείνη με έκδηλη χαρά φρόντισε να τον έχει μέσα σε τρεις μέρες.

Αυτή τη φορά η μεταφορά των αποξηραμένων τριαντάφυλλων μέσα στο πανέρι ήταν ακόμη πιο εντυπωσιακή και θύμιζε έντονα παλιό πίνακα. Του τον παρέδωσε πλαισιωμένο από μια σκούρα κορνίζα αντίκα και ο Χρίστος έμεινε για πολλή ώρα ακίνητος να θαυμάζει το αριστούργημα της γυναίκας του, που είχε την υπογραφή «Μάγδα Παλιώρη-Αυγέρη». Εκείνη τη στιγμή παραδέχτηκε για πρώτη φορά ότι η Μάγδα είχε πραγματικό ταλέντο και ότι θα πρόσφερε περισσότερο ως ζωγράφος παρά ως δικηγόρος.

Έναν σχεδόν χρόνο μετά από εκείνη τη μέρα την προσοχή της τράβηξε για πρώτη φορά, εκτός από τον καμβά και τα πινέλα, ένας άλλος άντρας. Δέχτηκε την πρόταση ενός συμφοιτητή της, του Αλέκου, για καφέ σε μια καφετέρια κοντά στη σχολή και πέρασε καταπληκτικά ανάμεσα στους νέους της ηλικίας της, αν και ένιωθε άβολα με το κοστούμι που φορούσε. Το ίδιο κιόλας απόγευμα κατέβηκε στην αγορά και αγόρασε τρία τζιν παντελόνια, αθλητικά παπούτσια, ένα κατακόκκινο άνορακ και μακό μπλουζάκια. Όταν κοιτάχτηκε στον καθρέφτη, ένιω-

σε ότι επιτέλους ήταν ο εαυτός της. Την είδε ο άντρας της και κατάλαβε ότι είχε χάσει κάθε ελπίδα να γίνουν γονείς και ότι το χάσμα μεταξύ τους είχε μεγαλώσει ακόμη περισσότερο. Όταν όμως την είδαν οι συμφοιτητές της, της έκαναν του κόσμου τα κομπλιμέντα και την πλησίασαν με μια πρωτόγνωρη ζεστασιά, που μέχρι τότε δεν είχαν ξαναδείξει. Η κυρία Παλιώρη του μεγαλοδικηγόρου έγινε ξαφνικά η Μάγδα, η συνομήλική τους, η συμφοιτήτριά τους, η κολλητή τους.

Οι προσκλήσεις για φαγητό στις ταβέρνες, για καφέ, σινεμά ή ακόμη και στα φοιτητικά σπίτια ήταν σχεδόν καθημερινές και η Μάγδα τις απολάμβανε με όλη της την ψυχή, όταν φυσικά της το επέτρεπαν οι κοινωνικές της υποχρεώσεις. Οι δουλειές του Χρίστου είχαν μεγαλώσει ακόμη περισσότερο, καθώς ανέλαβε τα καθήκοντα νομικού συμβούλου δυο μεγαλοεταιρειών που αναπτύσσονταν με ταχύτητα. Τώρα ο δικός του ελεύθερος χρόνος ήταν πιο περιορισμένος και ο δικός της ακόμη περισσότερος.

Η παρουσία του Αλέκου πλάι της ήταν πια αναπόσπαστο κομμάτι της ζωής της, μέχρι που ένα βράδυ, κι ενώ ο άντρας της έλειπε στη Θεσσαλονίκη για επαγγελματικές υποχρεώσεις, η Μάγδα πήγε στην γκαρσονιέρα του για καφέ κι έφυγε από εκεί το επόμενο πρωί. Οι επισκέψεις της στο φοιτητικό δωμάτιο συνεχίστηκαν και, παρότι δεν έτρεφε ιδιαίτερα αισθήματα για τον Αλέκο, η ερωτική τους συνεύρεση δεν την άφηνε καθόλου αδιάφορη. Ο Χρίστος δεν είχε πια χρόνο να προσέξει ούτε τις λευκές νύχτες τους στο κρεβάτι ούτε το πόσο είχε ομορφύ-

νει τελευταία η γυναίκα του. Λίγο καιρό μετά η Μάγδα του ζήτησε να χωρίσουν φιλικά, μία μόλις εβδομάδα μετά την τρίτη επέτειο του γάμου τους. Ο Χρίστος, αν και ενοχλήθηκε πολύ, ακόμη μια φορά δε στάθηκε εμπόδιο στην απόφασή της. Η γυναίκα του είχε αρχίσει να απομακρύνεται από κοντά του και από τα κοινά τους ενδιαφέροντα εδώ και καιρό. Σε μια κίνηση γενναιοδωρίας και προστατευτικότητας της χάρισε το σπίτι στη Δροσιά και της όρισε για διατροφή ένα σημαντικό ποσό. Πίστευε ότι η Μάγδα, αργά ή γρήγορα, στερημένη από τα υλικά αγαθά από τα οποία ήταν μέχρι τότε περιτριγυρισμένη, θα επέστρεφε στην αγκαλιά του, αναγνωρίζοντας όλα όσα της είχε προσφέρει.

Στα είκοσι τέσσερά της περίπου ήταν μια νέα, χωρισμένη γυναίκα που για πρώτη φορά θα πορευόταν μόνη της, χωρίς τη συμπαράσταση κάποιου.

ΗΜΑΓΔΑ ΕΒΓΑΛΕ έναν βαθύ αναστεναγμό και άφησε το βλέμμα της να πλανηθεί έξω από το παράθυρο του δωματίου όπου είχε προγραμματίσει να μείνει για είκοσι μέρες. Η άνοιξη είχε μπει για τα καλά και το ηλιοβασίλεμα έβαφε το άγριο τοπίο, που οργιάζε από τη βλάστηση, με τα πιο περίεργα χρώματα, αυτά ακριβώς που προτιμούσε να χρησιμοποιεί στους πίνακές της. Η Μονεμβασία ήταν το ιδανικό μέρος όταν ήθελε να ηρεμήσει και να φορτίσει τις μπαταρίες της, για να αντέξει τον φόρτο εργασίας και να αντλήσει καινούργιες ιδέες.

Ως καταξιωμένη πια ζωγράφος, με ειδικότητα στα «ανθοπορτρέτα», όπως αποκαλούσε τους πίνακές της, που απεικόνιζαν μόνο λουλούδια σε απίστευτες παραλλαγές και συνθέσεις, αποζητούσε κάποιες ώρες απομόνωσης, να πάψει να ακούει το κουδούνισμα του τηλεφώνου, του κινητού της, τα νέα από τον κόσμο και από την τηλεόραση. Γι' αυτό και εδώ είχε σχεδόν πάντα απενεργοποιημένο το Nokia της, αν και ήταν απαραίτητο εργαλείο της δου-

λειάς της, όπως και τα πινέλα της. Θα το ενεργοποιούσε όπως πάντα αργά το απόγευμα, όταν πια θα είχε κουραστεί το χέρι της από το κράτημα του πινέλου, για να διαβάσει τα μηνύματά της, που συνήθως ήταν πολλά, και να απαντήσει μόνο στα απολύτως απαραίτητα.

Οι φίλοι και οι συνεργάτες της γνώριζαν πολύ καλά αυτή την ιδιαιτερότητά της και φρόντιζαν να είναι ανεκτικοί και ελαστικοί μαζί της. Ακόμη και ο πιο στενός της άνθρωπος, ο γκαλερίστας της, Ηρακλής Συντέλης, που όπως πάντα αγωνιούσε για την ολοκλήρωση των έργων της, έδειχνε μεγάλη κατανόηση. Συνεργάζονταν πάνω από δέκα χρόνια και σε όλο αυτό το διάστημα οι εκθέσεις της, τόσο στην Ελλάδα όσο και στο εξωτερικό, είχαν γνωρίσει μεγάλη επιτυχία. Την περασμένη μάλιστα χρονιά κάποιος Νοτιοαφρικανός μεγιστάνας αγόρασε όλη την έκθεσή της με θέμα «Λουλούδια του φθινοπώρου», προσφέροντας πολύ περισσότερα χρήματα από εκείνα που αναγράφονταν στους καταλόγους των ειδικών φυλλαδίων, αρκεί να είχε την αποκλειστικότητα. Αυτό το γεγονός είχε προκαλέσει μεγάλη δυσαρέσκεια στους πελάτες της, που θεωρούσαν μεγάλη τύχη να έχουν κάποιον πίνακα της Αυγέρη στο σπίτι τους. Πέρα όμως από αυτό, η κίνηση του επιχειρηματία είχε εκτινάξει στα ύψη τις τιμές των έργων της. Ο ίδιος είχε αγοράσει πρόσφατα μία βίλα σε κάποιο νησί της Ελλάδας και ήθελε να το διακοσμήσει με έργα Έλληνα δημιουργού. Είχε επισκεφθεί αρκετά ατελιέ και εκθέσεις, μέχρι που είδε την έκθεση της Αυγέρη, κάτι για το οποίο φρόντισε φυσικά ο Ηρακλής Συντέλης, ο μόνος

άνθρωπος στον οποίο η Μάγδα, όσο και να μην είχε διάθεση, απαντούσε όταν την καλούσε στο τηλέφωνο. Με το που έβλεπε το όνομά του στο κινητό της, ακόμη και αν εργαζόταν, θα άφηνε το πινέλο και θα σήκωνε το τηλέφωνο.

Έτσι και τώρα, μόλις άκουσε το κουδούνισμα του κινητού της και είδε πως ήταν εκείνος, απάντησε αμέσως.

«Έλα, Ηρακλή μου, πτώμα είμαι...»

«Πώς τα πας; Προχωράς;»

«Θα έλεγα ότι παραπροχωράω. Δεν ξέρω γιατί, αλλά εδώ στη Μονεμβασιά παθαίνω κάτι σαν... πώς να το πω, ναι, καλλιτεχνικό οργανισμό... Όπως το άκουσες, κανονικό οργανισμό. Δουλεύω τόσο πολύ, που στο τέλος παραλύουν τα δάχτυλά μου».

«Φοράς τον ελαστικό επίδεσμο που σου έδωσε ο ορθοπεδικός;»

«Άλλοτε ναι, άλλοτε όχι».

«Δεν πρέπει να παίζεις με την υγεία σου. Ο γιατρός το τόνισε καθαρά ότι αν δε θέλεις να οδηγηθείς στο χειρουργείο, θα πρέπει ή να σταματήσεις να δουλεύεις ή να φοράς επίδεσμο».

«Υπερβολές. Εγώ νιώθω μια χαρά», του είπε ψέματα, ενώ έτριβε τον καρπό του δεξιού χεριού της, που ήταν ελαφρά πρησμένος.

«Πότε επιστρέφεις;»

«Λέω σε μια εβδομάδα. Θα φτιάξω ένα δυο έργα ακόμη και τα υπόλοιπα στο ατελιέ. Έχω τραβήξει αρκετές φωτογραφίες. Είναι υπέροχα αυτή την εποχή. Δεν το αλλάζω αυτό το μέρος με τίποτα», του είπε, κι αυτή ήταν η αλήθεια.

Τη Μονεμβασία την είχε επισκεφθεί πολλά χρόνια πριν, όταν ήταν ακόμη παντρεμένη με τον Χρίστο. Από την πρώτη στιγμή τη μάγεψε η μοναδική, ανεξάρτητη ομορφιά της, τα παλιά σπίτια, τα αγέρωχα κάστρα, τα πετροστρωμένα σοκάκια και το ευγενικό και συνάμα απόμακρο και υπερήφανο βλέμμα των κατοίκων, που μόνο όταν τους γνωρίζεις από κοντά ανακαλύπτεις τη μοναδικότητα της λεβέντικης ψυχής τους. Για κάποιον λόγο η Μάγδα αγάπησε τη Μονεμβασία και η Μονεμβασία τη Μάγδα. Ήταν εκεί που ένωσε το πρώτο σκίρτημα της δημιουργίας, μήνες μετά τον αναπάντεχο θάνατο των γονιών της, και ζήτησε από τον άντρα της να της βρει μπλοκ και μολύβι για να σκισάρει. Όταν τα δύο αυτά αντικείμενα βρέθηκαν, κάθισε σε ένα βράχο με θέα τη θάλασσα και άρχισε να ζωγραφίζει το τοπίο που απλωνόταν μπροστά της. Αν και ερασιτέχνης, τα πήγε πολύ καλά και ο Χρίστος επαίνεσε την προσπάθειά της. Για εκείνον σημασία είχε να τη δει να χαμογελά ευτυχισμένη, ύστερα από το κακό που την είχε βρει. Εκτός από γυναίκα του, την ένωθε και κόρη του, έτσι απροσάτευτη όπως είχε μείνει. Λίγο αργότερα, καθόταν οκλαδόν επάνω στο τεράστιο κρεβάτι, με ξαναμμένο το πρόσωπο και με μια διάθεση που θύμιζε περισσότερο πιτσιρικά παρά παντρεμένη γυναίκα. Από την κηδεία και μετά ήταν η πρώτη φορά που την έβλεπε τόσο χαρούμενη και γεμάτη ζωντάνια. Ήταν πολύ σκληρό για τη Μάγδα, που δεν είχε ούτε αδέρφια ούτε θείους ούτε ξαδέλφια ούτε ανίψια. Μοναχοπαίδια και οι δύο γονείς της, άφησαν φεύγοντας το μοναχοπαίδι τους

στα χέρια του. Γι' αυτό ένιωθε διπλά υπεύθυνος γι' αυτήν. Ήταν τόσο αθώα και συνάμα προκλητική καθώς του μίλαγε δείχνοντάς του τα σκίτσα της, που ερεθίστηκε χωρίς να το επιδιώξει. Άπλωσε το χέρι του, πήρε το μπλοκ από τα γόνατά της και το άφησε να πέσει στο πάτωμα. Μετά έσβησε το φως και το λιτό φέγγισμα του μισοφέγγαρου φώτισε απαλά τα κορμιά τους.

«Έλα κοντά μου», της είπε με βραχνή φωνή.

Η Μάγδα υπάκουσε χωρίς δεύτερη σκέψη και γλίστρησε στην αγκαλιά του. Το βαρύ χέρι του άντρα απελευθέρωσε το κορμί της από το πουκάμισο που φορούσε και άφησε το ολόρθο στήθος της να φαντάζει ακόμη πιο υπέροχο στα χάρδια της σελήνης. Τη θαύμασε για λίγο και μετά έγειρε από πάνω της. Η Μάγδα αναστέναξε.

Άφησε έναν ακόμη αναστεναγμό καθώς θυμήθηκε εκείνες τις στιγμές με τον Χρίστο. Ακόμη και τώρα, δεκαπέντε χρόνια μετά τον χωρισμό τους, δεν μπορούσε να καταλάβει τι ήταν εκείνο που ένιωθε για τον άντρα της. Αγάπη, έρωτας, θαυμασμός, ανάγκη, όλα μαζί; Σίγουρα δεν πέρασε άσχημα δίπλα του. Συγκρίνοντας όμως τη μετέπειτα ερωτική της ζωή με τη συζυγική, σίγουρα η πρώτη κέρδιζε πόντους. Όχι πως ο άντρας της δεν ήταν καλός εραστής, αλλά ήταν κάπως μονοκόμματος, χωρίς φαντασία και πάθος, με τις ίδιες προκαθορισμένες κινήσεις, που τις είχε μάθει απέξω κι ανακατωτά. Στο τέλος, με το που άρχιζαν να κάνουν έρωτα, έλεγε από μέσα της: «Τώρα θα μου φιλήσει το δεξί αυτί, ύστερα το στόμα, μετά θα προχωρήσει στον λαιμό, θα με ρωτήσει αν μου αρέσει, μετά θα μου ζη-

τήσει να του χαϊδέψω τα...» και της ερχόταν να βάλει τα γέλια, καθώς οι κινήσεις του Χριστού ακολουθούσαν τις σκέψεις της με ακρίβεια. Και πράγματι δυο τρεις φορές έβαλε τα γέλια, αλλά ευτυχώς για εκείνον τα πέρασε για πνιχτά βογκητά ηδονής... Ευτυχώς.

Όταν έκανε έρωτα με τον Αλέκο, η διαφορά ήταν ολοφάνερη. Εκείνος, πολύ πιο νέος από τον άντρα της, είχε τη διάθεση να ψάξει το κορμί της, να πειραματιστεί, να εξαντλήσει τις αντοχές του. Ήταν καλό παιδί, όχι όμως αυτός που θα την κρατούσε για πάντα κοντά του. Πάνω από όλα την ενδιέφερε τότε να οργανώσει τη ζωή της, να αποκτήσει καινούργιους φίλους και να δώσει όλη της την προσοχή στις σπουδές της.

Ήταν πολύ τυχερή που ο Χριστός της είχε αφήσει το σπίτι στη Δροσιά. Ήταν μια παλιά κατοικία εκατό τετραγωνικών μέτρων με δύο πατώματα που συνδέονταν με μια εσωτερική, πέτρινη σκάλα. Τίποτε το ιδιαίτερο μπροστά στην πολυτέλεια του σπιτιού τους στο Παλαιό Ψυχικό, όμως αυτό το σπίτι ήταν τόσο πολύτιμο για κείνην. Το οίκημα είχε τα χάλια του και χρειαζόταν επιδιόρθωση. Είχε πρωτοχτιστεί από τον παππού Παλιώρη τη δεκαετία του 1930 και είχε χρησιμοποιηθεί σαν εξοχική κατοικία τα καλοκαίρια. Αργότερα που της μόδας έγινε η θάλασσα και το Παλαιό Φάληρο, η οικογένεια Παλιώρη έχτισε εκεί μια μεγαλοκατοικία. Με τον καιρό το πρώτο εξοχικό ξεχάστηκε, σιγά σιγά αφέθηκε στην τύχη του και ο άλλοτε πανέμορφος κήπος του γέμισε με αγριόχορτα, ενώ τα πανύψηλα δέντρα τριγύρω ποτίζονταν από τις βροχές.

Σχεδόν το είχαν ξεχάσει, και η ίδια η Μάγδα θα αγνοούσε την ύπαρξή του, αν μια μέρα τυχαία δεν πέρασαν από έξω, καθώς πήγαιναν για επίσκεψη κάπου εκεί κοντά. Ο Χρίστος της έδειξε το σπίτι, λέγοντας ότι τα πρώτα του παιδικά καλοκαίρια τα είχε περάσει εκεί. Η Μάγδα δεν μπόρεσε να μη θαυμάσει την όμορφη, απλή αρχιτεκτονική γραμμή του, που οφειλόταν σε κάποιον Ιταλό αρχιτέκτονα.

«Και ποιος το φροντίζει;» τον ρώτησε.

«Κανείς πια. Τα κλειδιά τα κρατάει η μητέρα μου, αλλά κι αυτή, με τα χάλια που έχει από την παραμορφωτική αρθρίτιδα, ούτε που ρωτάει καν. Το χρησιμοποιούμε σαν αποθήκη και, από ό,τι θυμάμαι, υπάρχουν κάτι παλιαντζούρες του παππού που είναι για πέταμα. Αφού, να φανταστείς, όταν αναφερόμαστε σε αυτό, το λέμε “η αποθήκη”».

Το σπίτι δε βγήκε στιγμή από το μυαλό της. Πες η περιέργεια, πες το ότι ήταν γραφτό να γίνει δικό της, λίγες μέρες μετά του ζήτησε τα κλειδιά για να το επισκεφθεί, με τη δικαιολογία ότι ίσως ξετρώπωνε ανάμεσα στη σαβούρα κανένα αντικείμενο αξίας. Ο Χρίστος την κοίταξε κουνώντας το κεφάλι και την επομένη της έφερε τα κλειδιά της αυλόπορτας και του σπιτιού. Το επισκέφθηκε αμέσως. Το παλιό σπίτι, χωμένο σε ένα στενό δρομάκι, πνιγμένο στη βλάστηση, την υποδέχτηκε με αγάπη, το ένιωσε αμέσως, υπήρχε εκείνη η θετική αύρα τριγύρω της με το που άνοιξε την αυλόπορτα. Το χάζεψε αρκετή ώρα και μετά μπήκε μέσα. Όλα τα δωμάτια, πάνω κάτω, ήταν

γεμάτα υπέροχα σκαλιστά έπιπλα που το μόνο που τους έλειπε ήταν ένα καλό γυάλισμα. Εξέτασε ένα προς ένα τα διάφορα διακοσμητικά αντικείμενα, τις παλιές χάντρινες λάμπες, τους πολυελαίους, τις βαριές βελούδινες κουρτίνες, τα σερβίτσια, τα μαχαιροπίρουνα, ακόμη και τα χαλιά. Ένας ολόκληρος θησαυρός παραμελημένος και ξεχασμένος. Σχεδόν θύμωσε με την αδιαφορία του άντρα της για όλα αυτά τα υπέροχα αντικείμενα. Γύρισε πίσω αποφασισμένη να δώσει στην «αποθήκη» την αίγλη που της άξιζε. Έτσι κι αλλιώς, καιρό τώρα χρειαζόταν κάποιο ατελιέ, ένα μέρος ήσυχο που να την εμπνέει. Ο Χρίστος ήταν έτοιμος να αρνηθεί, όμως σαν είδε το γνώριμο, αποφασιστικό βλέμμα της, υποχώρησε και έδωσε τη συγκατάθεσή του.

Η Μάγδα έπεσε με τα μούτρα στη δουλειά την άλλη κιόλας μέρα, σε βάρος ακόμη και των μαθημάτων της. Με τη βοήθεια του κηπουρού τους ξεβοτάνισαν τον κήπο, κλάδεψαν τα δέντρα, έριξαν λίπασμα. Μετά άρχισε να ξεδιαλέγει τα έπιπλα, ποια θα έμεναν εκεί, ποια θα χάριζε, ποια θα πέταγε και ποια θα μετέφερε στο σπίτι της. Κάλεσε έναν επιπλοποιό και του ζήτησε να γυαλίσει όσα πίστευε ότι χρειαζόνταν φρεσκάρισμα. Διόρθωσε το μοναδικό μπάνιο του σπιτιού, τα πλακάκια με τα ψηφιδωτά, τα ντουλάπια της κουζίνας, τα παντζούρια.

Ο Χρίστος δεν μπορούσε να εξηγήσει τη μανία της γυναίκας του να μετατρέψει την «αποθήκη» σε σπίτι-ατελιέ. Όταν όμως είδε το αποτέλεσμα, έτριψε τα μάτια του από έκπληξη. Η γυναίκα του ήταν μια ξεχωριστή καλλιτέχνη.

δα. Αντί για την «αποθήκη», αντίκρισε μπροστά του ένα πρωτότυπο και χαρούμενο οίκημα. Εξωτερικά το σπίτι είχε βαφτεί όλο με κυπαρισσί χρώμα, που έδενε πολύ με τα κεραμιδί παντζούρια αλλά και τα κεραμίδια στη σκεπή. Εσωτερικά κάθε δωμάτιο είχε διαφορετικό χρώμα. Το σαλόνι ήταν βαμμένο σε έντονο κροκί, ενώ η συνεχόμενη κουζίνα σε ένα σκούρο πορτοκαλί. Η μία κρεβατοκάμαρα είχε βαφτεί σε φωτεινό πορφυρό και η άλλη στο σκούρο του κυπαρισσιού. Το χολ ήταν σμαραγδί, ενώ ένα άλλο μικρό βοηθητικό δωμάτιο κάτω σε έντονο σιέλ. Μια πανδαισία χρωμάτων, που έδεναν τόσο αρμονικά με τα παλιά, καλογυαλισμένα έπιπλα, τις λεοπαρδαλέ μαξιλάρες, τα χοντρά κεριά παντού, τους κρυστάλλινους πολυελαίους. Η «αποθήκη» έγινε το καταφύγιο της Μάγδας, τις περισσότερες ώρες τις περνούσε εκεί ζωγραφίζοντας. Στο σπίτι τους στο Παλαιό Ψυχικό πήγαινε μόνο όταν επέστρεφε ο Χρίστος, που συνήθως οι δουλειές του τον κρατάγαν έξω μέχρι πολύ αργά το βράδυ.

Έτσι, όταν του ζήτησε να χωρίσουν, τον παρακάλεσε να της επιτρέψει να μείνει εκεί για λίγο διάστημα, μέχρι να βρει κάπου να μετακομίσει. Όμως, ακόμη κι αν δε γινόταν αυτό, του ζήτησε να της επιτρέψει να φροντίζει τουλάχιστον τον κήπο. Εκείνος, γνωρίζοντας το δέσιμό της με την «αποθήκη» και πιστεύοντας ότι θα της θυμίζει τον γάμο τους, χωρίς να το σκεφτεί ιδιαίτερα, την έγγραψε στο όνομά της και της παρέδωσε τα χαρτιά του συμβολαιογράφου.

Ήταν μια κίνηση γενναιοδωρίας ή απελπισίας, δεν

έμαθε ποτέ. Σίγουρα αποτελούσε το ωραιότερο δώρο που θα μπορούσε να της προσφέρει κάποιος και το εκτίμησε λέγοντάς του ότι δε χρειαζόταν να της δίνει διατροφή. Όμως ο Χριστός της είπε ότι κέρδιζε πολλά και ότι θα τη φρόντιζε πάντα.

Στα είκοσι τέσσερά της βρέθηκε για πρώτη φορά μόνη, χωρίς γονείς, χωρίς συγγενείς, χωρίς πραγματικούς φίλους, χωρίς σύζυγο. Η «αποθήκη» ήταν ο πρώτος πραγματικός φίλος της.

Κάθισε σε μια καρέκλα δίπλα στο παράθυρο και αγνάντευε το κατέβασμα του ήλιου. Τα μελανά σύννεφα σκίαζαν τη θωριά του, έτσι όπως κρυβόταν αργά αργά. Ήπιε μια γουλιά καφέ και άναψε ένα τσιγάρο Gauloise, το δεύτερο της ημέρας. Συνήθως κάπνιζε καθημερινά δύο με τρία τσιγάρα. Ένα όταν τελείωνε τη δουλειά της, οποιαδήποτε ώρα, ένα μετά το βραδινό γεύμα, που συνήθως ήταν το κυρίως γεύμα της, και ένα λίγο πριν πάει για ύπνο.

Το στομάχι της γρούλιζε παραπονιάρικα. Ήταν η ώρα του. Χαμογέλασε. Τράβηξε την τελευταία ρουφηξιά και έσβησε το τσιγάρο στο πήλινο τασάκι. Μετά έκανε ένα ζεστό ντους, φόρεσε το αγαπημένο της τζιν, πήρε το μπουφάν της και κατέβηκε κάτω για το καθιερωμένο πλούσιο δείπνο της.

Γύρισε στις έντεκα το βράδυ, χορτασμένη και αρκετά κουρασμένη. Άναψε το φως και αφού βεβαιώθηκε πως ο πίνακας είχε στεγνώσει καλά, τον τοποθέτησε με την

πλάτη γυρισμένη δίπλα στους άλλους. Μετά γδύθηκε, ξάπλωσε στο κρεβάτι και κάπνισε το τρίτο Gauloise κοιτάζοντας το ταβάνι.

Ξαφνικά ένιωσε μια περίεργη μοναξιά. Έσβησε το τσιγάρο και κοίταξε την άδεια πλευρά του διπλού κρεβατιού με παράπονο. Ανασηκώθηκε, λύγισε τα πόδια της και στερέωσε το πιγούνι επάνω τους, αγκαλιάζοντας τα γόνατα με τα χέρια της. Πόσο καιρό είχε να κάνει έρωτα, να νιώσει τη ζεστασιά του αντρικού κορμιού επάνω της, να βαριανασάνει από την ένταση της ηδονής, να απελευθερωθεί μέσα από έναν οργασμό; Ούτε που θυμόταν. Ίσως και πάνω από χρόνο. Οι μόνοι οργασμοί που ένιωθε τελευταία ήταν καλλιτεχνικοί, όταν συνήθως τελείωνε κάποια από τα έργα της και τα θαύμαζε ικανοποιημένη. Τέτοιου είδους οργασμοί μπορεί να ικανοποιούσαν την ψυχή και το πνεύμα της, το σώμα όμως; Σίγουρα χρειαζόταν κάποιος άντρας γι' αυτό.

Κι όμως, ήταν πάντα μια επιθυμητή γυναίκα, που για την ηλικία της καλά βαστούσε. Λίγο η γυμναστική, λίγο η διατροφή, λίγο οι περιποιήσεις στην αισθητική της, λίγο η νεανική της διάθεση, το αποτέλεσμα ήταν πάνω από ικανοποιητικό και το διάσημο όνομά της βοηθούσε με το παραπάνω.

Από τότε που χώρισε με τον άντρα της, και σχέσεις έκανε, και υπερβολικά φλέρταρε, και γενικά το γλέντησε. Τόσοι άντρες πέρασαν από τη ζωή της, όμως κανείς που να της κάνει αυτό το κλικ ώστε να επιχειρήσει δεύτερο γάμο. Γάμο; Κατά βάθος δεν τον ήθελε, ένιωθε υπερ-

βολικά γεμάτη και αυτάρκης από τη ζωή της, τα ενδιαφέροντά της. Οι ελεύθερες ώρες της ήταν ελάχιστες, δεν της περίσσευε λεπτό. Τα πρωινά της συνήθως ήταν αφιερωμένα στη δουλειά της και τα βράδια στις προσκλήσεις, που πολλές φορές έπεφταν και δυο και τρεις μαζί. Άλλοτε κοσμικές εκδηλώσεις, άλλοτε εκθέσεις, άλλοτε επαγγελματικά δείπνα. Η Μάγδα Αυγέρη ήταν πια επίλεκτο μέλος της κοινωνίας και αναγνωρισμένη καλλιτέχνης.

Χαμογέλασε πικρά, καθώς θυμήθηκε τα πρώτα δύσκολα χρόνια που πάλευε για την καθιέρωση, όταν αντί για έσοδα είχε μόνο έξοδα. Τα σωληνάκια με τα χρώματα και γενικά τα σύνεργα ζωγραφικής στοίχιζαν πανάκριβα. Δεν ήταν λίγες οι φορές που δεν είχε χρήματα για να εφοδιαστεί με τα πιο απαραίτητα και την έπιανε απελπισία, όταν της έλειπε κάποιο χρώμα που της χρειαζόταν για να πετύχει ακριβώς την απόχρωση που επιθυμούσε στους πίνακές της.

Κάτι τέτοιες στιγμές καταριόταν την ώρα και τη στιγμή που πίστευε ότι θα ζούσε από τη δουλειά της. Ενώ αν ήταν δικηγόρος... Κάποια εποχή τα έβλεπε όλα τόσο μαύρα, που σκεφτόταν να γυρίσει στη Νομική να πάρει το πτυχίο της. Θα το είχε κάνει, αν δεν έμπαινε στη ζωή της, εντελώς τυχαία, από κάποιο κάλεσμα της μοίρας, ο Ηρακλής Συντέλης. Ήταν τότε που, καταθέτοντας τον τελευταίο της οβολό και αρκετή από την αξιοπρέπειά της ώστε να δανειστεί από όπου μπόρεσε, διοργάνωσε μόνη της μια έκθεση σε μία αποθήκη στο Παγκράτι, ευελπιστώντας ότι κάποιο έργο της θα πουλιόταν και θα ξελάσπωνε,

έστω και προσωρινά. Είχε τριάντα έργα έτοιμα από καιρό και είχε φροντίσει να υπάρχει ένας μπουφές με σνακ και ποτά για τους καλεσμένους. Μέχρι και γκαρσόνι είχε προσλάβει, για να δώσει αίγλη στο γεγονός.

Ο Ηρακλής Συντέλης είχε γνωρίσει τον Σταύρο, το γκαρσόνι που είχε προσλάβει η Μάγδα, μια μέρα πριν σε ένα μπαρ και είχε ξεμυαλιστεί μαζί του. Ζήτησε να τον ξαναδει, αλλά το όμορφο αγόρι του είπε ότι δεν μπορούσε, γιατί τον είχαν κλείσει για δουλειά σε μια έκθεση ζωγραφικής, χωρίς να γνωρίζει την ιδιότητα του άντρα που μόλις είχε γνωρίσει. Μάλιστα, τον κάλεσε να τον κεράσει ένα ποτό, μια και ο Ηρακλής είχε ανοίξει για πάρτη του ολόκληρο μπουκάλι σαμπάνια.

Ο Ηρακλής σκέφτηκε ότι η παρουσία του σε μια σκοτεινή αποθήκη στο Παγκράτι, την οποία είχε νοικιάσει προφανώς κάποιος ατάλαντος, τριτοκοσμικός ζωγράφος, ίσως να έκανε κακό στο όνομά του. Έτσι και τον έπαιρνε το μάτι κανενός γνωστού ή το φλας κάποιου φωτογράφου, θα ήταν πολύ αρνητικό για το πρόσωπό του. Από την άλλη όμως, η επιθυμία του να δει το συντομότερο τον Σταύρο τον έκανε να υπερπηδήσει τους φόβους του και να πάει. Ύστερα, ήταν ποτέ δυνατό να συναντήσει εκεί κάποιον από τους δικούς του πελάτες; Ούτε μία στο εκατομμύριο. Τώρα, αν κάποιος τον αναγνώριζε, ε, θα έβρισκε κάποια καλή δικαιολογία. Ένας γκαλερίστας πρέπει να ψάχνει για καινούργια ταλέντα. Αυτό ήταν μια καλή δικαιολογία. Θα προτιμούσε όμως να μην του χρειαστεί.

Μπήκε διστακτικά στον κακοφωτισμένο χώρο, όπου

ευτυχώς υπήρχαν λίγα και παντελώς άσχετα άτομα και ένας μπουφές σε μια γωνία, όπου δούλευε το αντικείμενο του πόθου του.

«Ήρθες τελικά», του είπε ο Σταύρος με χαμόγελο. «Τι να σε κεράσουμε;»

Ο Ηρακλής κοίταξε τον στρωμένο μπουφέ και μόρφασε διακριτικά από αηδία. Αν ήταν ποτέ δυνατό να άγγιζε αυτά τα άθλια και μπαγιάτικα καναπεδάκια με το αποξηραμένο σχεδόν ζαμπόν, τα νοτισμένα από υγρασία τσιπς πατάτας, τους φτηνούς ξηρούς καρπούς και τα ποτά που σερβίρονταν σε πλαστικά ποτήρια! Τουλάχιστον αν είχε κανένα ποιοτικό κρασί ή ούισκι. Εδώ όλα είχαν αγοραστεί χύμα. Προτίμησε μία κόκα κόλα.

Στάθηκε σε μια γωνία παρατηρώντας τον Σταύρο να σερβίρει και αναρωτιόταν πώς θα τον έπειθε να τον ακολουθήσει στο σπίτι του. Γι' αυτόν το μόνο πράγμα που υπήρχε σε εκείνο τον χώρο ήταν ο Σταύρος, όλα τα άλλα, αντικείμενα και άνθρωποι, είχαν απλώς πάψει να υπάρχουν. Αυτό μέχρι τη στιγμή που, γυρίζοντας την πλάτη για να αποφύγει έναν φωτογράφο, το βλέμμα του έπεσε υποχρεωτικά σε έναν πίνακα που βρισκόταν μπροστά του. Ως εκείνη τη στιγμή δεν είχε προσέξει καν ότι υπήρχαν πίνακες στους τοίχους.

Το βλέμμα του κοκάλωσε, τα χέρια του τρεμούλιασαν και η καρδιά του άρχισε να χτυπάει άτακτα. Το καλλιτεχνικό του ένστικτο είχε σημάνει αμέσως συναγερμό. Μπροστά στα έκπληκτα μάτια του ξεδιπλωνόταν ένα θαυμάσιο έργο, μια πρωτότυπη σύνθεση από αποξηρα-

μένα τριαντάφυλλα μέσα σε έναν τσίγκινο κουβά, σε βαθύ κίτρινο της ώχρας, ανοιχτό πορτοκαλί, ξεθωριασμένο βυσσί, γκριζο, μαύρο, κυπαρισσί και μια υποψία μπλε νουάρ. Τα ελάχιστα χρώματα που είχε χρησιμοποιήσει η ζωγράφος, επίτηδες ή όχι, συνέθεταν ένα αριστούργημα.

Χάιδεψε με τα δάχτυλά του τον πίνακα και ένιωσε το γλίστρημα του πινέλου να τον οδηγεί προς όλες τις κατευθύνσεις από όπου είχε περάσει το χέρι της δημιουργού του, ώσπου έφτασε στο όνομά της. Δίπλωσε τα χέρια του πίσω από τη μέση και προχώρησε στον διπλανό πίνακα. Ένα μπουκέτο λευκές μαργαρίτες λίγο πριν από το κιτρίνισμά τους μέσα σε μια γυάλινη κανάτα. Τα χρώματα που είχαν χρησιμοποιηθεί εδώ ήταν το μπεζ, το λευκό, το ανοιχτό κίτρινο, το μαύρο, το σμαραγδί και ελάχιστο κόκκινο, σε ένα μείγμα που κανείς δεν μπορούσε να φανταστεί.

Προχώρησε και επεξεργάστηκε έναν προς έναν όλους τους πίνακες, ανακαλύπτοντας κάθε φορά αυτό το πολύπλοκο ανακάτεμα χρωμάτων και φαντασίας. Ήταν ολοφάνερο ότι η ζωγράφος χρησιμοποιούσε τα ίδια χρώματα, τα οποία όμως με το κατάλληλο πάντρεμα δημιουργούσαν πολλές νέες αποχρώσεις. Ένας πραγματικός καλλιτέχνης δεν αρκεί να ξέρει να ζωγραφίζει, πρέπει και να ανακαλύπτει τα μυστικά των χρωμάτων, αλλά και να δημιουργεί δικές του αποχρώσεις, όπου μόνο αυτός να γνωρίζει ποια χρώματα χρησιμοποίησε και σε τι ποσότητες. Ήταν πια σίγουρος ότι είχε βρεθεί στο σωστό μέρος, τη σωστή ώρα. Ο Σταύρος είχε σβηστεί από το μυαλό του. Ο ανυ-

πέρβλητος έρωτάς του για την τέχνη αφαίρεσε κάθε άλλη επιθυμία από το μυαλό και το κορμί του.

Αναζήτησε με το βλέμμα του τη δημιουργό. Η νεαρή μελαχρινή κοπέλα με τα μακριά μαύρα μαλλιά πιασμένα αλογοουρά και τα γκριζα απογοητευμένα μάτια ήταν αυτό που έψαχνε. Την αναγνώρισε αμέσως. Ο Ηρακλής είχε, εκτός από τα άλλα ταλέντα του, και την ικανότητα να ξεχωρίζει τους καλλιτέχνες. Σίγουρα αυτή ήταν η Μάγδα Αυγέρη. Την πλησίασε με σίγουρα βήματα.

«Είστε η Μάγδα Αυγέρη;» τη ρώτησε με ένα πλατύ χαμόγελο.

«Μάλιστα», του απάντησε το κορίτσι χαμογελώντας διστακτικά.

«Πόσο πουλάτε εκείνο τον πίνακα;» ρώτησε ενώ της έδειχνε τα τριαντάφυλλα στον τσίγκινο κουβά.

Η Μάγδα του είπε το ποσό ντροπαλά.

Ο Ηρακλής δεν μπόρεσε να συγκρατήσει την απορία στο πρόσωπό του. Το ποσό που του ζητούσε η νεαρή δεν έφτανε ούτε για το κόστος της κορνίζας που χρησιμοποιούσε για τις δικές του εκθέσεις.

«Είναι ακριβός;» τον ρώτησε. «Ίσως μπορέσω να σας τον δώσω σε καλύτερη τιμή, αν σας αρέσει».

Ο Ηρακλής έβαλε τα γέλια και το κορίτσι ένιωσε πολύ άσχημα.

«Αγαπητή κυρία Αυγέρη... δεν ενδιαφέρομαι μόνο γι' αυτό τον πίνακα».

«Αλλά και για ποιον άλλο;» ρώτησε ξέπνοα η Μάγδα.

«Για όλη την έκθεση ενδιαφέρομαι».

«Σοβαρολογείτε;» είπε η Μάγδα, χωρίς να πιστεύει αυτό που άκουσε.

«Πιο σοβαρά δε γίνεται. Ονομάζομαι Ηρακλής Συντέλης... Μήπως το όνομά μου σας λέει κάτι;»

Η Μάγδα έμεινε εμβρόντητη.

«Κύριε Συντέλη... Ω Θεέ μου, πόσο ανόητη είμαι να μη σας αναγνωρίσω. Μεγάλη μου τιμή που βρίσκεστε εδώ... όμως είχα την εντύπωση ότι είστε πιο... πιο παχουλός».

Ο Ηρακλής ξεκαρδίστηκε στα γέλια αυτή τη φορά.

«Χαίρομαι που το ακούω. Αυτό σημαίνει ότι η δίαιτα που ακολουθώ έχει αποτέλεσμα».

«Και το μούσι σας...»

«Βέβαια, το έκοψα κι αυτό. Τώρα που το προγουίλι άρχισε να υποχωρεί, δεν το χρειάζομαι πια».

«Συγγνώμη που δε σας αναγνώρισα νωρίτερα. Είμαι αδικαιολόγητη, όπως και να έχει».

«Αγαπητή Μάγδα, μπορώ να σε λέω Μάγδα, έτσι δεν είναι;»

«Μα φυσικά, τι ερώτηση!»

«Λοιπόν, Μάγδα, θα μπορούσα να σε εκμεταλλευτώ χωρίς να το πάρεις είδηση. Όμως εδώ διακρίνω ένα μεγάλο ταλέντο, μια πρωτόγνωρη τεχνοτροπία, μια απύθμενη φαντασία. Κι επειδή σκοπεύω να σε εκμεταλλευτώ, με τη σωστή έννοια του όρου και για πολλά χρόνια, λέω να το αρχίσω όπως πρέπει. Ξέρεις πόσο θα μπορούσα να πουλήσω το συγκεκριμένο έργο σου;» είπε και της έδειξε τον πίνακα με τα τριαντάφυλλα.

Η Μάγδα τον κοίταξε με ερωτηματικό βλέμμα.

«Τουλάχιστον πενήντα φορές πάνω από την τιμή που ζήτησες».

«Πόσο;»

«Όσο άκουσες».

«Μήπως υπερβάλλετε, κύριε Συντέλη; Ποιος θα δώσει τόσα χρήματα για μια άγνωστη ζωγράφο;»

«Αρκεί να τα ζητήσω εγώ και θα τα δώσει. Αυτό είναι δική μου δουλειά. Δε μου λες, εκτός από λουλούδια ζωγραφίζεις κι άλλα θέματα; Θέλω να πω, έχεις έτοιμους άλλους πίνακες;»

Η Μάγδα χαμογέλασε.

«Αν έχω, λέει; Ένα σπίτι γεμάτο».

«Πότε μπορώ να τους δω;»

«Πότε; Όποτε θέλετε εσείς».

«Αύριο γίνεται;»

«Βέβαια... φυσικά!» είπε έκπληκτη.

«Πολύ ωραία. Θέλω όλα σου τα στοιχεία σε ένα χαρτί τώρα και, Μάγδα Αυγέρη, είμαι πολύ ευτυχής που βρέθηκα στον δρόμο σου...»

Η Μάγδα πηγαινοερχόταν νευρικά στο σαλόνι του σπιτιού της κοιτάζοντας συνεχώς την ώρα. Κόντευε δώδεκα. Ο Συντέλης της είχε πει ότι θα ήταν εκεί στις έντεκα. Ήταν ολοφάνερο ότι την είχε κοροϊδέψει. Πόσο ευκολόπιστη ήταν. Μα υπήρχε ποτέ περίπτωση ολόκληρος Συντέλης να καταδεχτεί να εκθέσει τα έργα της; Αυτός, που διαπραγματευόταν και κινούσε τις τιμές των αγορών όλων

των μεγάλων Ελλήνων ζωγράφων και αρκετών ξένων, ήταν ποτέ δυνατό να ασχοληθεί μαζί της;

Κάθισε στον καναπέ και της ήρθε να βάλει τα κλάματα. Σχεδόν δεν είχε κλείσει μάτι όλο το βράδυ. Φανταζόταν πόσο αξιόλογη και περίτρανη ζωγράφος ήταν και ονειρευόταν πως όλοι παρακαλούσαν για ένα της έργο.

Όταν χώρισε με τον άντρα της, πριν από πέντε χρόνια, είχε ποντάρει πολύ στη βοήθεια και τη συμπαράσταση των κοινών φίλων τους, αλλά και των γνωριμιών του κύκλου της. Πόσο λάθος είχε κάνει. Από τη στιγμή που έφυγε από το σπίτι στο Παλαιό Ψυχικό, λες και έπαψε να υπάρχει. Οι προσκλήσεις σταμάτησαν απότομα, ενώ οι δικές της προσπάθειες για επικοινωνία κατέληγαν στο κενό. Γρήγορα κατάλαβε αυτό που δεν είχε αντιληφθεί πρωύτερα, ότι στον κύκλο του άντρα της οι ζωντοχιήρες, αν ήταν μάλιστα νέες, χωρίς δική τους παρουσία, ήταν επικίνδυνες και φυσικά ανεπιθύμητες. Οι άλλοτε υποτιθέμενες φίλες της, η Αλεξάνδρα, σύζυγος μεγαλοδικηγόρου κι αυτή, η Ζώρα, σύζυγος επιχειρηματία, και η Μαριλένα, σύζυγος κατόχου ιδιωτικής κλινικής, με τις οποίες έκανε συχνά πυκνά παρέα και τα έλεγαν στις κοσμικές εκδηλώσεις, απομακρύνθηκαν διακριτικά και σταθερά από τη ζωή της, πολύ δε περισσότερο οι υπόλοιπες, που ήταν απλώς κοινές γνωστές.

Έναν χρόνο μετά τον χωρισμό της, όταν έκανε την πρώτη ατομική της έκθεση σε έναν χώρο στη Λεωφόρο Αλεξάνδρας, έστειλε προσκλήσεις παντού, σε μια ύστατη προσπάθεια για επανασύνδεση. Οι μόνοι που αντα-

ποκρίθηκαν ήταν ο Χριστός και δύο κολλητοί φίλοι του, που εμφανίστηκαν χωρίς τη συνοδεία των συζύγων τους, τις οποίες βέβαια προσπάθησαν να δικαιολογήσουν με αβάσιμα επιχειρήματα. Οι υπόλοιποι καλεσμένοι ήταν πρώην συμφοιτητές της από τη Νομική, νυν συμφοιτητές από τη Σχολή Καλών Τεχνών και κάποιοι άλλοι άγνωστοι που έτυχε να βρεθούν στον χώρο της έκθεσης. Πουλήθηκαν όλοι κι όλοι δύο πίνακες από τους τριάντα που είχε και από αυτούς τον έναν αγόρασε ο Χριστός και τον άλλον κάποιος συμφοιτητής της από τη Νομική για τη μητέρα του, που λάτρευε τη ζωγραφική.

Η Μάγδα, που αλλιώς τα περίμενε τα πράγματα, απογοητεύτηκε οικτρά. Μέχρι και την τελευταία στιγμή πίστευε ότι αρκετοί θα την τιμούσαν με την παρουσία τους και θα εκτιμούσαν τις φιλότιμες προσπάθειες και τον κόπο που είχε επενδύσει για να πετύχει αυτή η έκθεση. Η Ζώρα, η Αλεξάνδρα και η Μαριλένα την είχαν διαβεβαιώσει προσωπικά στο τηλέφωνο ότι όχι μόνο θα έρχονταν με τους συζύγους τους, αλλά και ότι θα φρόντιζαν να φέρουν μαζί τους ανθρώπους που θα αγόραζαν οπωσδήποτε κάποιο από τα έργα της. Πόσο λάθος είχε κάνει... Η φιλία τους δεν ήταν παρά λυκοφιλία που διήρκησε όσο έφερε το όνομα Παλιώρη. Από τη στιγμή που άρχισε να υπογράφει με το όνομα Αυγέρη ήταν μια άγνωστη. Τόση, λοιπόν, υποκρισία; Όχι μόνο δεν εμφανίστηκαν, αλλά δεν μπήκαν καν στον κόπο να δικαιολογήσουν την απουσία τους. Ήταν η χαριστική βολή στις ελπίδες της. Χαριστική βολή; Ε, όχι, ως εδώ. Δεν τις είχε ανάγκη, ούτε αυτές σύ-

τε κανέναν από τους πρώην «φίλους» της. Διέθετε ταλέντο που αργά ή γρήγορα θα αναδεικνυόταν και μπορούσε να πετύχει και χωρίς αυτές τις γνωριμίες, χωρίς βοήθεια.

Ο Χρίστος, που την ήξερε καλά και την αγαπούσε πάντα, διάβασε την απογοήτευση στα μάτια της, παρ' όλες τις προσπάθειές της να παρουσιάσει έναν χαρούμενο και ανέμελο εαυτό. Μπορεί η μικρή του Μάγδα να είχε ταλέντο, όμως χωρίς τη δική του σκιά να την προστατεύει ήταν καμένο χαρτί. Ενώ αν είχε επιχειρήσει να της διοργανώσει ο ίδιος την έκθεση με τον σωστό γκαλερίστα, σίγουρα η αίθουσα θα είχε πλημμυρίσει από επώνυμο κόσμο και τα περισσότερα έργα της, που ήταν πράγματι αξιόλογα, θα είχαν πουληθεί.

Η Μάγδα αρνήθηκε στην αρχή να πάρει χρήματα για τον πίνακά της, όμως ο Χρίστος επέμενε και τότε δέχτηκε, με τον όρο να του χαρίσει και κάποιο άλλο έργο της.

Αργά το ίδιο βράδυ της τηλεφώνησε.

«Σε ευχαριστώ που ήρθες», του είπε με θλιμμένη φωνή – ήταν ολοφάνερο ότι της είχε στοιχίσει πολύ.

«Δε θέλω να σε ακούω έτσι... δεν ήρθε δα και το τέλος του κόσμου».

«Το περίμενες αυτό το Βατερλό;»

«Εγώ προσωπικά το περίμενα», της είπε χωρίς ίχνος κακίας.

«Δηλαδή, χωρίς εσένα, εγώ δεν υπάρχω για τους πρώην φίλους μου;»

«...»

«Ωστε συμφωνείς κι εσύ;»

«Η πόρτα του σπιτιού μας είναι ακόμη ανοιχτή και αν το θελήσεις, πολλά θα αλλάξουν».

Η Μάγδα αναστέναξε.

«Σε ευχαριστώ πολύ, Χρίστο, όμως θα το παλέψω».

«Εντάξει, όπως νομίζεις. Εκείνο που θέλω να ξέρεις είναι ότι αν με χρειαστείς, θα είμαι πάντα δίπλα σου».

«Θα είμαι πάντα δίπλα σου...» Η Μάγδα χαμογέλασε. Λίγους μήνες μετά παντρεύτηκε τη βοηθό του, μια δικηγόρο που μόλις είχε πάρει το πτυχίο της, και κίνησε τη διαδικασία επιστροφής του σπιτιού της Δροσιάς στην κατοχή του. Φυσικά δεν μπόρεσε να το πετύχει, μια και το σπίτι ήταν πια στο όνομά της. Μπόρεσε όμως να μειώσει στο ελάχιστο το ποσό διατροφής, δηλώνοντάς της ότι οι δουλειές του δεν πήγαιναν και τόσο καλά τελευταία, ότι είχε πια σύζυγο να θρέψει και ότι η ίδια κέρδιζε από τη δουλειά της αρκετά για να ζει άνετα, κάτι που ήταν πέρα για πέρα αναληθές.

Λιγότερα εισοδήματα; Ποιος; Αυτός που θεωρούνταν ο πιο πολυάσχολος και ακριβοπληρωμένος δικηγόρος στον χώρο του; Έπεσε από τα σύννεφα για δεύτερη φορά. Τα εισοδήματά της ήταν πιο πενιχρά από ποτέ, κι αυτή, που είχε μάθει να ζει μέσα στην άνεση, τώρα μετρούσε και τα λεπτά που θα άναβε τον θερμοσίφωνα ή το καλοριφέρ. Μετρούσε ακόμη και τις μπουκιές της. Όταν τύχαινε να πουλήσει κάποιο έργο της, ξόδευε όλα της τα χρήματα για την αναπλήρωση των πρώτων υλών της δουλειάς της και δεν ήταν λίγες οι φορές που αντί για χρήματα έδινε στον προμηθευτή της κάποιους πίνακές της σε εξευτελι-

στικές τιμές. Υπήρχαν φυσικά κάποια περιουσιακά στοιχεία που της είχαν αφήσει οι γονείς της, όπως ένα σπίτι στη Λευκάδα και ελάχιστα χρήματα, που είχαν όμως εξανημιστεί από την εποχή του γάμου της. Το πατρικό σπίτι δε σκέφτηκε να το πουλήσει, όσο κι αν είχε οικονομική ανάγκη. Ήταν το μόνο που της είχε απομείνει από τους γονείς της, να της θυμίζει κάποιες ευτυχισμένες στιγμές και τα ανέμελα καλοκαίρια της. Από τότε που τους έχασε είχε επισκεφθεί το σπίτι μόνο τρεις φορές, ίσα ίσα για να τακτοποιήσει κάποιες εκκρεμότητες. Την τελευταία φορά, πριν από τέσσερα χρόνια, το αμπαροκλείδωσε και από τότε έριξε μαύρη πέτρα πίσω της. Άφησε μόνο παραγγελία στη γειτόνισσα να ποτίζει τον κήπο κάπου κάπου και μετέφερε τους λογαριασμούς ρεύματος και νερού στη δική της διεύθυνση στην Αθήνα.

Για πέντε χρόνια, μέχρι που γνώρισε τον Ηρακλή, πείνασε, κρύωσε, έμεινε άρρωστη χωρίς φάρμακα, όμως δεν το έβαλε κάτω. Στιγμή δε σταμάτησε να ζωγραφίζει, παρ' όλες τις αντιξοότητες. Κι ενώ είχε χωρίσει για να ζητήσει τη ζωή και τα νιάτα της, κλείστηκε στον εαυτό της και άρχισε να ζωγραφίζει σαν τρελή, στοιβάζοντας τον έναν πίνακα δίπλα στον άλλο.

Σε αυτά τα χρόνια αρκετοί άντρες μπήκαν στη ζωή της, χωρίς να μείνουν για πολύ, μια και δεν παρουσίαζαν κανένα ενδιαφέρον. Τις περισσότερες φορές αναζητούσε την παρέα τους περισσότερο για να μην είναι μόνη τα άγρια χειμωνιάτικα βράδια και λιγότερο γιατί ένιωθε αυτό που λέγεται έρωτας. Ήταν η πιο περιέργη περίοδος της ζωής

της, τα «dark ages», όπως συνήθιζε να λέει τότε, που, μετά από αχαλίνωτες ώρες οίστρου επάνω στον καμβά, καβάλαγε μια σακαράκα που είχε αγοράσει με δόσεις και κατέβαινε στην Αθήνα για να πλανέψει το επόμενο θύμα της.

Εκείνη την εποχή έπινε αρκετά και κάπου κάπου κάπνιζε και μαριχουάνα, έτσι για το κέφι. Ίσα ίσα να μαστουρώνει και να φαντάζεται ότι το σπίτι είναι ζεστό, ότι υπάρχει άφθονο φαγητό στο ψυγείο, ότι είναι μια διάσημη ζωγράφος. Μια παραμονή Χριστουγέννων τη βρήκε με πυρετό και το μόνο φαγητό στην κουζίνα ήταν δυο πατάτες, που τις έβρασε, κι ένα αυγό. Τα έφαγε όπως όπως και σίγουρα δε θα την έβγαζε για πολύ αν δεν πουλιόταν αναπάντεχα κάποιος πίνακάς της. Τον αγόρασε ένας γείτονας που τη γνώριζε· είτε κατάλαβε ο άνθρωπος την άθλια κατάστασή της και θέλησε να τη βοηθήσει διακριτικά, είτε όντως χρειαζόταν τον πίνακα. Δεν το έμαθε ποτέ. Σίγουρα όμως ξελάσπωσε για αρκετό καιρό, γιατί τα χρήματα που πήρε ήταν περισσότερα από όσα ζήτησε. Μετά έπεσε πάλι στη μαύρη πείνα, περιμένοντας από κάποιο εφήμερο εραστή να τη φροντίσει μέχρι να πουληθεί κάποιο έργο της.

Έτσι κυλούσε η ζωή της, ρίχνοντάς την ολοένα και σε μεγαλύτερη απελπισία, μέχρι να γίνει το θαύμα.

Το χτύπημα στην πόρτα την έκανε να πεταχτεί μέχρι επάνω, έτσι όπως ήταν βυθισμένη σε μαύρες σκέψεις. Έριξε μια γρήγορη ματιά από το παράθυρο και η καρδιά της γοργοχτύπησε. Ήταν ο Συντέλης. Βούτηξε το πρόσωπό της στον καθρέφτη. Η όψη της ήταν χλομή σαν πεθα-

μένης. Τσίμπησε δυνατά τα μάγουλά της να κοκκινίσουν και στόλισε το πρόσωπό της με ένα ολόλαμπρο χαμόγελο. Πήρε μια βαθιά ανάσα και άνοιξε την πόρτα.

Ο γκαλερίστας μπήκε φουριόζος μέσα.

«Αγαπητή μου Μάγδα, σου ζητώ χίλια συγγνώμη για την αργοπορία μου, όμως είχα τη φαινή ιδέα να μη με φέρει σήμερα ο οδηγός μου και, όπως ήταν αναμενόμενο, χάθηκα. Τουλάχιστον μία ώρα τριγουρίζω για να βρω το σπίτι».

Η Μάγδα έβαλε το χέρι στο μέρος της καρδιάς, σε μια προσπάθεια να σταματήσει το ανεξέλεγκτο χοροπήδημά της.

«Δεν πειράζει, δεν είστε ούτε ο πρώτος ούτε ο τελευταίος που δε βρίσκει το σπίτι. Είναι κάπως απομονωμένο, όμως η παρουσία της φύσης με αποζημιώνει με το παραπάνω».

«Το ιδανικό μέρος για έναν καλλιτέχνη», είπε ο Συντέλης ενώ περιεργαζόταν τον χώρο. «Pas mal, pas mal».

«Ορίστε;»

«Καθόλου άσχημα, καθόλου άσχημα. Απ' ό,τι βλέπω, υπάρχουν έργα παντού».

«Σε λίγο δε θα έχω πού να τα βάλω, αν δεν πουληθούν σύντομα. Αλήθεια, τι να σας προσφέρω;»

«Ένα νερό Enian», της είπε καθώς σκουπίζε το ιδρωμένο μέτωπό του με το χέρι.

«Ω, λυπάμαι πολύ, δεν έχω νερό Enian στο σπίτι».

«Δεν πειράζει, ας είναι μεταλλικό νερό».

«Ούτε από αυτό έχω...» είπε ντροπιασμένη.

Εδώ σε λίγο δε θα είχε νερό βρύσης κι αυτός ζητούσε Ενίαν;

«Ε, τότε νερό βρύσης, καλό είναι κι αυτό», είπε χωρίς ίχνος δυσαρέσκειας.

«Από αυτό έχω».

Το βλέμμα του Ηρακλή έτρεχε κιόλας επάνω στα έργα της, με τα ποικίλα θέματα και τα πιο περίεργα δεσίματα χρωμάτων που είχε δει ποτέ του, όπως εκείνο το πράσινο-μοβ δειλινό με τις πορφυρές πιτσιλιές. Σίγουρα το κορίτσι είχε ταλέντο. Ήταν ένας κρυμμένος θησαυρός. Μα πώς δεν την είχε πάρει είδηση κανείς; Ποτέ του δεν είχε δει κάποια φωτογραφία της ίδιας ή έργου της στον Τύπο. Πώς είχε γίνει αυτό, τη στιγμή που παντελώς ατάλαντοι ζωγράφοι μοσχοπουλούσαν τα έργα τους στους αδαείς, προωθούμενοι από κάποιους επιτήδειους; Ήταν λυπηρό, πολύ λυπηρό αυτό που συνέβαινε στην Ελλάδα τα τελευταία χρόνια. Και τι δεν είχαν δει τα ματάκια του. Τριάντα πέντε χρόνια στον χώρο δεν ήταν λίγα.

Και ο ίδιος ως γλύπτης ξεκίνησε, όμως όταν κατάλαβε πως είχε μεγαλύτερο ταλέντο ως κριτικός παρά ως δημιουργός, αποφάσισε να γίνει κριτικός τέχνης. Φαίνεται ότι οι δημόσιες σχέσεις τού πήγαιναν περισσότερο από το να κλείνεται σε ένα ατελιέ και οι γνωριμίες στις οποίες επένδυσε σωστά τον βοήθησαν να γίνει γκαλερίστας, και μάλιστα ο πιο επιτυχημένος στο είδος του.

Τόσα χρόνια είχε δει πολλούς άσχετους, που απλώς έτυχε να ανακαλύψουν μια προσωπική γραμμή τεχντροπίας, να καθιερώνονται με τη βοήθεια των γνωριμιών

τους, του Τύπου, αλλά και του ίδιου, που δεχόταν πιέσεις. Πώς να πεις σε κάποιον ότι ο πίνακας που κρέμεται στο σαλόνι του, τον οποίο χρυσοπλήρωσε, θυμίζει ζωγραφική παιδιού πέντε ετών, όταν φέρει την υπογραφή κάποιου καλλιτέχνη που θεωρείται κορυφή στο είδος του; Πώς να πείσεις έναν συλλέκτη ότι κάποιοι πίνακες του Πικάσο, για παράδειγμα, με περίεργα γεωμετρικά σχήματα, μπορεί να ήταν πρωτοποριακοί για την εποχή τους, ήταν όμως έργα τέχνης με την πραγματική έννοια του όρου; Ορισμένοι άνθρωποι είναι τόσο φαντασμένοι, που στην ουσία το μόνο που κοιτάζουν είναι το όνομα του καλλιτέχνη και όχι το έργο. Από την άλλη, κάποιοι άσχετοι νεόπλουτοι είχαν χτυπήσει τόσο τις τιμές στη διεθνή αγορά, που ακόμη κι έργα άτεχνα απέκτησαν φήμη, αρκεί να είχαν την υπογραφή των συγκεκριμένων ζωγράφων. Και μια άθλια κατσίκια να ζωγράφιζε κάποιος άσχετος και να έβαζε την υπογραφή του κάποιος από αυτούς, το έργο θα αποκτούσε αμύθητη αξία!

Μέσα στα τριάντα πέντε αυτά χρόνια αναζήτησης χρήματος και ταλέντων ήταν η τρίτη φορά που ένιωθε αυτό το σκίρτημα στην καρδιά, αυτή την αφθονη έκκριση αδρεναλίνης, που έκανε τα δάχτυλά του να τρέμουν από συγκίνηση, όπως όταν βλέπεις κάποιο θαύμα ή ανακαλύπτεις έναν ανέλπιστο θησαυρό. Και η τρίτη φορά ήταν με τη Μάγδα. Τις προηγούμενες φορές επρόκειτο για καλλιτέχνες, έναν Γάλλο και έναν Έλληνα, μεγάλους και τρανούς τώρα σε όλο τον κόσμο. Από την τελευταία φορά με τον Γάλλο, πολλά ταλέντα ξεπρόβαλαν, όμως κανένα δεν

είχε αυτό το διαφορετικό, αυτό το ξεχωριστό, αυτό το μοναδικό χάρισμα που μόνο ένας πεπειραμένος γνώστης της τέχνης μπορεί να ξεχωρίσει.

Ίσως να έφταιγε το γεγονός ότι οι νεότερες γενιές δεν είχαν τις βαθιές ευαισθησίες και τις εσωτερικές αναζητήσεις των παλαιών, ίσως να μην είχαν εκείνο το ξεχωριστό μάτι που φωτογράφιζε, ίσως να μην είχαν υπομονή, ίσως να μην είχαν καν διάθεση, να μην είχαν οικονομική ανάγκη. Τα έργα των περισσότερων ήταν άψυχα, άχρωμα, πολλές φορές χωρίς θέμα. Τσαλαβουτούσαν απλώς το πινέλο στα χρώματα, για να χαράξουν στη συνέχεια πορείες άσχετες με αυτό που ονομάζεται τέχνη.

Η μικρή όμως αυτή καλλιτέχνις, χωρίς να το γνωρίζει ούτε η ίδια, ήταν ένα πραγματικό διαμάντι. Το μόνο που χρειαζόταν ήταν ένα καλό γυάλισμα και η προβολή του μέσα από μια λαμπερή βιτρίνα. Αν και ήταν πια σίγουρος ότι είχε χτυπήσει φλέβα χρυσού, έπρεπε να βεβαιωθεί βλέποντας και άλλα έργα της. Μπορούσε να ζωγραφίσει με την ίδια μοναδικότητα τη θάλασσα, έναν βράχο, ένα ερωτευμένο ζευγάρι; Ή απλώς τα κατάφερε τόσο καλά με τα λουλούδια;

Η Μάγδα γύρισε από την κουζίνα με ένα ποτήρι νερό πάνω σε έναν ξύλινο δίσκο, που τον είχε ζωγραφίσει η ίδια, και ένα κομμάτι κέικ.

«Σήμερα το πρωί το έφτιαξα», του είπε με ένα υπέροχο χαμόγελο. «Κι επειδή ξέρω ότι αγαπάτε τα γλυκά αλλά είστε σε δίαιτα, έβαλα φρονκτόζη αντί για ζάχαρη».

Ο Ηρακλής δεν είπε τίποτε. Πήρε το ποτήρι με το νερό

και το πιάτο με το κέικ και τα άφησε στο τραπέζι. Μετά απόλαυσε τη μοναδική θέα μιας φρουτιέρας που ήταν ζωγραφισμένη σε όλη την επιφάνεια του δίσκου, με φρούτα τόσο ζωντανά, που έμοιαζαν έτοιμα να φαγωθούν.

«Πού είναι τα υπόλοιπα έργα σου;» ρώτησε ανυπόμονα και λίγο επιτακτικά.

Η Μάγδα, χωρίς να πει τίποτε, τον οδήγησε στο δωμάτιο δίπλα στην κουζίνα, το οποίο είχε μετατρέψει σε χώρο φύλαξης των έργων της. Άνοιξε τα παντζούρια και το φως πλημμύρισε για τα καλά τον μικρό σχετικά χώρο.

Ο Ηρακλής προχώρησε ανυπόμονα προς τους πίνακες, που ήταν στοιβαγμένοι ο ένας δίπλα στον άλλον, και άρχισε την εξέταση. Σε μια χωμάτινη αυλή τα παιδιά με τρύπια παντελόνια έπαιζαν με μια κουρελόμπαλα ξυπόλυτα, ενώ η μάνα, που έπλενε τα ρούχα σε μια σκάφη, τα κοίταζε χαμογελαστή. Σήκωσε έναν άλλον. Ένας ξυλοκόπος έκοβε μέσα στον άγριο χειμώνα ξύλα στο δάσος, ενώ το μικρό αγόρι τα στοίβαζε το ένα επάνω στο άλλο. Άλλος: Μια νεαρή γυναίκα με τα μεσοφόρια έλουζε τα μαλλιά της σε ένα ποτάμι, ενώ πιο πέρα ένα άλογο έβοσκε.

Είχε περάσει ήδη μία ώρα και ο Συντέλης αμίλητος και ανέκφραστος εξέταζε τους πίνακες. Μερικούς από αυτούς τους έβαζε σε μια γωνιά, κάποιους άλλους σε μια άλλη γωνιά και τους υπόλοιπους πίσω στη θέση τους. Η Μάγδα, που είχε κουραστεί να στέκεται κάτω από την κάσα της πόρτας παίζοντας νευρικά τα δάχτυλά της, κατάλαβε πως ο άντρας είχε χάσει την αίσθηση του τόπου και

του χρόνου και δε θα την έβρισκε προτού ολοκληρώσει το έργο του και εξετάσει όλους τους πίνακές της, ή σχεδόν όλους. Μετά από αναμονή μισής ώρας εκεί γύρισε πίσω στο σαλόνι και κάθισε στον καναπέ, με τα μάτια καρφωμένα στο δωμάτιο. Ένωθε λες και έδινε εξετάσεις, που όμως δεν είχαν καμία σχέση με τις εξετάσεις τόσο στη Νομική όσο και στη Σχολή Καλών Τεχνών.

Έμεινε έτσι ακίνητη για αρκετή ώρα, χωρίς ακριβώς να γνωρίζει πόση, όταν ο Συντέλης, φανερά ικανοποιημένος, βγήκε από το δωμάτιο κρατώντας δύο πίνακες στα χέρια του. Η Μάγδα τους αναγνώρισε αμέσως. Ο ένας απεικόνιζε μια νέα κοπέλα να χτενίζεται εμπρός από έναν καθρέφτη, ενώ στα πόδια της ένα μικρό γατάκι έπαιζε με ένα πολύχρωμο κουβάρι. Ο άλλος φωτογράφιζε έναν νεαρό γύρω στα δεκαπέντε να κάθεται πάνω σε έναν βράχο και να χαιρετάει ένα ιστιοφόρο που έφευγε. Τα μάτια του ήταν τόσο θλιμμένα, που είχες την εντύπωση πως σε λίγο θα δάκρυζαν.

Ο Συντέλης κάθισε σε μία καρέκλα απέναντί της και ήπιε μια γουλιά νερό από το ποτήρι. Το μέτωπό του είχε γεμίσει σταγόνες ιδρώτα. Πήρε μια χαρτοπετσέτα και τις σκούπισε. Μετά κοίταξε τη Μάγδα, που κόντευε να πάθει ανακοπή από την αγωνία, και σήκωσε τον έναν πίνακα όρθιο.

«Έχεις μια μελαγχολική αισιοδοξία», της είπε. «Σχήμα οξύμωρο μεν, χαρακτηριστικό δε. Τα περισσότερα έργα σου, για να μην πω όλα, έχουν ένα μουντό φως, μια θλιμμένη αισιοδοξία, ένα μελλοντικό παρελθόν. Είναι μια

δική μου έκφραση αυτή. Θέλω να πω ότι, ενώ αναφέρονται στο χθες, νομίζεις ότι είναι αυριανά. Παραδείγματος χάρη αυτός εδώ ο νεαρός, από το ντύσιμο αλλά και από το ιστιοφόρο, είναι φανερό ότι ανήκει σε κάποια παλιά εποχή. Παρ' όλα αυτά, εμένα μου φαίνεται σύγχρονος, ένας αυριανός άνθρωπος, κι ενώ το θέμα είναι λυπηρό, με κατακλύζει μια αίσθηση αισιοδοξίας για ένα καλύτερο μέλλον. Το ίδιο και με το κορίτσι. Από τα έπιπλα, που είναι παλιά, την κανάτα επάνω στο τραπέζι, το δαντελωτό νυχτικό, φαίνεται ότι ανήκει σε μια άλλη εποχή, χρόνια πριν. Όμως ο τρόπος που κοιτάζεται στον καθρέφτη, το πώς χαμογελά και χτενίζει τα μαλλιά της με παραπέμπουν σε μια σύγχρονη γυναίκα».

Ξανασκούπισε το μέτωπό του, ενώ το πρόσωπό του είχε κοκκινίσει ολόκληρο.

«Τόση ώρα εκεί μέσα ανακάλυψα ότι αυτό το στοιχείο χαρακτηρίζει όλα σου τα έργα. Θέλω να ρωτήσω, το έχεις επιδιώξει ή βγαίνει έτσι αβίαστα από μέσα σου;»

«Όχι, δεν το έχω επιδιώξει», απάντησε ξαφνιασμένη. «Για να πω την αλήθεια, δεν το έχω καν προσέξει. Τώρα που το λέτε...»

«Αυτό ακριβώς κάνει τον καλλιτέχνη μοναδικό. Το πηγαίο ταλέντο, η θεία έμπνευση, οτιδήποτε δεν είναι προσποιητό, αλλά βγαίνει αβίαστα από την ψυχή του». Άφησε κάτω τον πίνακα με προσοχή. «Αγαπητή Μάγδα», είπε σοβαρός, «από ό,τι είδα, είμαστε έτοιμοι. Δε μένει παρά να πάρω την άδειά σου».

«Έτοιμοι;» ρώτησε ξαφνιασμένη. «Για ποιο πράγμα;»

«Μα φυσικά για την πρώτη διοργανωμένη σωστά ατομική έκθεσή σου μαζί μου. Αυτό εννοώ. Λοιπόν;»

Η Μάγδα είχε μείνει άναυδη.

«Μα δε μου είπατε τίποτε για τα έργα μου».

«Τι να πω δηλαδή; Δεν είπα ήδη πολλά;»

«Σας άρεσαν δηλαδή;»

«Αγαπητή μου, δε μου φαίνεσαι τόσο ανόητη. Χρειάζεται να ρωτάς;»

«Με συγχωρείτε, κύριε Συντέλη... τα έχω χαμένα. Έγιναν όλα τόσο ξαφνικά. Μετά από χρόνια προσπαθειών, κι εκεί που είχα πιστέψει ότι δεν αξίζω...»

«Υπάρχουν καλλιτέχνες που αναγνωρίστηκαν μετά θάνατον. Είσαι πολύ τυχερή, Μάγδα. Εσύ δεν ταλαιπωρήθηκες καθόλου, πίστεψέ με. Περιμένω όμως μία απάντηση».

«Εγώ τι να πω... εσείς θα αποφασίσετε. Πότε λέτε να γίνει η έκθεση;»

«Το συντομότερο δυνατό. Αύριο κιόλας θα έρθω εδώ με τους συνεργάτες μου και θα διαλέξουμε ποια από τα έργα σου θα σε αντιπροσωπεύσουν. Φυσικά, εννοείται ότι κορνίζες, αίθουσα, φαγητό, προσκλήσεις, μέσα μαζικής ενημέρωσης και ό,τι άλλο χρειάζεται θα τα αναλάβω εγώ. Εσύ το μόνο που έχεις να κάνεις είναι να ξεκουραστείς και να είσαι λαμπερή εκείνο το βράδυ. Όσο για τις τιμές, θα τις καθορίσω εγώ. Όλα θα γίνουν αύριο με τις νόμιμες διαδικασίες, με συμβόλαια, γιατί οι καλοί λογαριασμοί κάνουν τους καλούς συνεργάτες, n'est-ce pas; Αύριο κιόλας θα προαναγγείλω την έκθεσή σου στον Τύπο

και θα φροντίσω να δημιουργήσω έναν αέρα μυστηρίου γύρω από το όνομά σου, το οποίο ευτυχώς είναι εύηχο, κάτι πολύ καλό για καλλιτέχνη».

Ο Συντέλης τη χαιρέτησε βιαστικά και έφυγε, αφήνοντας τη να κοιτάζει την πόρτα και να αναρωτιέται αν όλα αυτά ήταν όνειρο ή πραγματικότητα.

Η μοίρα της Μάγδας Αυγέρη είχε καθορίσει την πορεία της ζωής της πολύ πριν από τη γέννησή της. Ένα παλιό, ξεχασμένο μπαούλο, κρυμμένο καλά για πολλά χρόνια, φέρνει στο φως το μυστικό της οικογένειας. Και τότε εκείνη, εγκαταλείποντας τις σπουδές της στη Νομική, γίνεται αυτό που ήταν προδιαγεγραμμένο: Διάσημη ζωγράφος! Κανείς δεν μπορεί να εξηγήσει τους λόγους που την ώθησαν να επιλέξει αυτό τον δρόμο και κανείς δεν αντιλαμβάνεται ότι πίσω από τα ψυχρά, γκριζα μάτια της ο φόβος είναι ο καθημερινός επισκέπτης που ορίζει τη ζωή της, τις αντοχές της, ακόμη και τον έρωτα! Κι όσο περισσότερο τη στεφανώνει η επιτυχία, τόσο πιο πολύ την αγκαλιάζει ο πανικός. Μέχρι που μια μέρα με καταρρακτώδη βροχή θα φέρει στον δρόμο της έναν άγνωστο άνδρα που θα την κάνει να μη φοβάται πια. Κι εκεί που πιστεύει πως επιτέλους ελευθερώθηκε από ό,τι τη βάραινε τόσα χρόνια, τα πρώτα περίεργα, σκοτεινά σημάδια αρχίζουν να διαφαίνονται στον ορίζοντα... και τότε αρχίζει η άνιση πάλη με τη φθορά, τον χρόνο, τη λάμψη.

*Μερικές φορές, όταν
τα σύννεφα του μυαλού
σκοτεινιάζουν τον ήλιο του
και το οδηγούν σε απόθμυνα,
μαύρα πηγάδια, μπορεί
να είναι γιατί η ψυχή δεν
άντεξε τον πόνο ή γιατί
φοβήθηκε ή γιατί χάθηκε.*

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psychogios.gr

ISBN: 978-618-01-1630-4

9 786180 116304

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 17481

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η